

ARDA TUHAFİYE

BAY BAYAN HAZIR GİYİM.
OKUNTULUK ÇEŞİTLERİ
TERZİ İŞLERİ.

Ellek Kasabası - Aydınlar Mahallesi, Kıvrak Sok No:1
Hacı Ökkeş Mescidi Karşısı. DUZICI - OSMANIYE
Tel: 05512611584

ALTAY

HAYVANCILIK
ADAKLIK KISIR KEÇİLER
KURBANLIK BESLEMELİK
SUT KEÇİSİ
AYRICA
PEYNİR, SÜT SATIŞLARIMIZ VARDIR.

Ellek Kasabası - Aydınlar Mahallesi, Kıvrak Sok No:1
Hacı Ökkeş Mescidi Karşısı. DUZICI - OSMANIYE
Tel: 05512611584

İmtiyaz Sahibi : Ömer Kıvrak
Sorumlu Müdür : Arda Mustafa Kıvrak
Editör : Kader Koca, Hüseyin ER
Dizgi Tasarım : Hüseyin Er
Basım Yeri : Çakmak Matbaası
İstiklal MahPalalı Süleyman cad.Canan
Sk.No:3/D - Osmaniye
ISSN : 3062-3146

İletişim : 05512611584 Ellek
Kasabası Aydınlar mahallesi kıvrak
Sk. No. 1
Instagram Aydınlar Dergisi
Facebook Ömer kıvrak
Tıktok @kıvrak80
Mail : altaykibra@gmail.com

AYDINLAR

Yerel Kültür Sanat Edebiyat Dergisi

AYDINLAR

Yerel Kültür Sanat Edebiyat Dergisi

Yıl:1 Sayı: 4 Kasım 2025

**Bu Sayımızda
YER ALAN
YAZARLARIMIZ**

KADER KOCA
BEKİR DAĞSEVER
ÖMER KIVRAK
AHMET ÇOLAK
H.FEYZA DİDİN
SERVET BARDAK
MUSTAFA DUZCU
ESRA TOPAL
DURSUN YEŞİLOĞLU
FİKRET ONAY
GÖĞ ÖKKEŞ PALABIYIK
HÜSEYİN ER
MUSTAFA YEYDEM
EMEL KOÇ
EMİNE ÖNDER
HALE ÇELİK
ABDULLAH AYDIN
RÜSTEM AHRAZOĞLU
FATMA NARİN KILIÇ
HATİCE GÜZEL
ALİ KÖŞKER
HÜSEYİN EKİCİ
AHMET ÖRNEK
YELİ CUMA
ABDULLAH ALTUNKUP
BESTAMI YAZGAN
REYHAN ALTINOK
SAFİYE SAMYELİ
SERAP KAYPAK
HACER TUNA
ÖMER DEMİR

İÇİNDEKİLER

1. Selin Basmacı	Kader Koca	2
2. Beyin Açılığını Giderme	Bekir Dağsever	3
3. Kuldan Uzak Dur	Bekir Dağsever	6
4. Gözlerin	Ahmet Çolak	7
5. Sevmeyi Özledim	Ahmet Çolak	7
6. Kadir Çolak	Ömer Kıvrak	8
7. Doğa ile mücadele	H.Feyza Didin	9
8. Gönül işçisi	Servet Bardak	10
9. Özlüyorum yar	Servet Bardak	10
10. Gelibolu'dan dostluk	Mustafa Duzcu	11
11. Mazi	Esra Topal	12
12. İspat Eyle	Dursun Yeşiloğlu	12
13. Ben Sana Ne yaptım	Fikret Onay	13
14. Dedikten Sonra	Göğ Ökkeş Palabıyık	14
15. Avşar Gizi	Göğ Ökkeş Palabıyık	14
16. O Kadın	Hüseyin Er	15
17. O da mı Yalan	Mustafa Yeydem	17
18. Küçük Sevgilim	Emel Koç	17
19. Yalandan Gerçeğe Göç	Emine Önder	18
20. Bak Ne Söylüyorum	Hale Çelik	19
21. Kitap Tanıtımı	Abdullah Aydın	20
22. Nalet Olsun	Rüstem Ahrazoğlu	21
23. Böylesi Yar	Rüstem Ahrazoğlu	21
24. Çocuklar için		22
25. Hüzünlü Kent	Fatma Narin Kılıç	24
26. Patika yol 2	Hatice Güzel	26
27. Armudun Tadı Baldı	Veli Cuma	26
28. Zamane	Ali Köşker	27
29. Can Özüm	Hüseyin Ekici	27
30. Aşkın Semahı	Ahmet Örnek	28
31. Güzel Öten Kuş	Veli Cuma	29
32. Yaşar Kemal'den		31
33. Akdeniz Sanat günlerinden	Ömer Kıvrak	31
34. Yoğun Bakım	Abdullah Altunkup	32
35. İstanbul	Bestami Yazgan	33
36. Dostlar için	Bestami Yazgan	33
37. Baba Bak Otuz Beş Yaşım	Reyhan Altınok	34
38. Evlilik Kime Yakışır	Safiye Samyeli	35
39. Aç Kolunu Resul'üm	Safiye Samyeli	35
40. Cay Hane	Serap Kaypak	36
41. Ben Yazarım	Serap Kaypak	36
42. Deyin Görüm	Hacer Tuna	37
43. Aşık Sefer Pirim Benim	Hacer Tuna	37
44. Anam	Hacer Tuna	37
45. Bize Ne Oldu	Ömer Demir	38
46. 7. Akdeniz Sanat Günleri Etkinlikleri		39

Kader KOCA

RÖPORTAJ KONUĞUMUZ
Selin BASMACI

Çocukluk hayalinin peşine
düşen bir Yazar/Şair

Selin Basmacı 1996 yılında Kırklareli ilinin Lüleburgaz ilçesinde doğdu. Beş ferdi olan bir ailenin, ortanca kızı olup iki tane kız kardeşi vardır. Bir süre Lüleburgaz'da yaşadıkdan sonra babasının işi gereği İstanbul'a gelmek zorunda kaldı ve ilk okul eğitimine Lüleburgaz'da başladı.

Lise yıllarında yaşadığı bir sakatlık dolayı sınıf tekrarı yapmak zorunda kalan yazar, daha sonra Şarköy'de lise hayatını devam ettirme kararı alıp Şarköy Anadolu Teknik Meslek Lisesine kayıt yaptırdı. Hayatının farklı bir geçiş sürecine dönüşen bu değişim, yaşadığı bir aşk sonrasında eline kâğıt ve kalemi almasına neden oldu. Sonrası malum; yaşadığı aşkı, sevgiyi, öfkeyi satırlara döktü... döktü... döktü...

Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesinin de Sivil Havacılık Kabin Hizmetlerini tamamladıktan sonra bir süre hayali olan hosteslik için çabaladı. Ancak çok geçmeden bu hayaline son verip özel sektörde bir yıl muhasebe departmanında görev yaptı.

Ama vazgeçemediği o tutku artık hep onunlardı. YAZMAK... Ve tek bir hayali vardı artık yazar olmak... Muhasebe departmanındaki bu kısa iş hayatı onu yazmaktan asla vazgeçirmedi.

Ve Mehmet Tosun ile karşılaşmasıyla birlikte EHL-İ KELAM-1 ve EHL-İ KELAM-2 derlemeleri ortaya çıktı. Bu antolojilerde bir kaç eseri yer alan yazarın dizeleri okuyucular tarafından fazlasıyla beğenildi. Artık bundan sonrası kendi eserini kaleme almaktı...

GEÇMİŞİN İZLERİ...

Aşk, tutku, öfke ve yıkım...

Ve her şeye rağmen yeniden

başlamak... Tıpkı küllerinden doğan bir Anka kuşu gibi

İşte "Geçmişin İzleri" adlı bu eserde gerçek ve saf bir duyguyu hissedeceksiniz. Çok kısa bir zamanda 2. Baskısı ile okurlarla buluşan kitabın gerek dil kullanımı gerekse üslup noktasında okuyucudan tam not alması yazarın yeni eserini kaleme alması gerektiğine dair bir işaretti artık. Ve çok yakında ikinci bir kitap müjdesi gelir,

İşte burası Selin Basmacı'nın ruhunda gizli derken ilk romanı "Geçmişin Gölgesinde" ardından ilk gerilim korku kitabı "Azrah'ı" ve birkaç zaman sonra ise gerilim korku kitabı olan "Ölümün Öteki Adı'nı" yazdı.

Şimdilerde ise asker kurgusu olan "Unutulmuşluğun Hakimiyeti" "Yitik Zamanın Gölgesi" satışta.

Okuyucu Yorumlar

Değerli Yazar Selin Basmacı'nın kaleminden güçlü bir eser olan Azrah kitabının yorumu ile karşınızdayım.

Kitabı okurken adeta bir korku filminin içerisindeymişim gibi hissettim. Azrah çok özel ve doktora resmen aşık oldum diyebilirim. Selin Basmacıyı neden mi seviyorum o güçlü bir karakter ve her zaman tüm zorluklar karşısında yılmadan yazabilecek sonuna kadar hak eden en güzel ödüllere layik bir papatya yazar.

Yılın En Çok Okunan Gerilim Korku Romanı diyebilirim Beni derinden etkiledi ilk defa gerilim korku romanı okuyanlardanım ve böylesine derinden ve büyüleyici bir kitap dünyada bir ilk bu roman ödül almazsa kusura bakmayın ben kitap okumayı bırakırım sonuna dek hakediyor.

Eserin ilk sayfasında;

"Ben kim miyim?

Küllerinden doğmuş kadın..." diye başlıyor eser.

Acısıyla, sevinciyle, aşkıyla, hayalleriyle ve yalnızlığıyla dopdolu olan bir kitap. Bütün duyguların kelimelere döküldüğü bir şiir kitabı, favori şiirlerimden ikisini yukarıya bıraktım. Keyifli okumalar Güzel yazarımızın yolu açık kalemi daim olsun

Sizinle şiiriniz ile tanıştığım için çok mutluyum.

Selin BASMACI ile Söyleşi
KADER KOCA

Kader KOCA

1. Çocukluk hayaliniz olan yazarlık yolculuğunuza baktığınızda, bu hayalinizi canlı tutan en büyük motivasyon kaynağınız neydi?

- Çocukluk hayalim olan yazarlığımy ayakta tutan ve motivasyon kaynağım benim her zaman söylediğim gibi papatyalarımıdır. Ve iyi ki varlar.

2. Lise yıllarında yaşadığınız sakatlık hayatınızda bir kırılma noktası olmuş. Bu deneyimin yazılarınıza nasıl bir etkisi oldu?

-Farklı bir şehir, insanlar ve mekanlar sebebiyle yazmama baya iyi etki oldu.

3. İlk olarak şiir ve aforizmalar yazmaya başlamışsınız. Şiirden romana geçiş süreciniz nasıl gelişti?

-Aslında bol bol araştırma yaparak kitap okuyarak bu sürecim gelişti. Kimi zamanlarda film izleyerek oldu.

4. Eserlerinizde aşk, öfke, korku ve yeniden doğuş gibi güçlü temalara sıkça yer veriyorsunuz. Bu temaların sizin hayatınızdaki karşılığı nedir?

-Aslında bu duygular bizim sürekli hayatımızda ve bu konuları kaleme almayı bu yüzden seviyorum.

5. "Azrah" ve "Ölümün Öteki Adı" kitaplarınızda gerilim ve korku türüne yöneldiniz. Bu türü seçmenizin özel bir nedeni var mı?

-Evet var. Edgar Allen Poe yaşantısıyla yazdıklarıyla bana ışık oldu.

6. Son kitabınız "Unutulmuşluğun Hakimiyeti Yitik Zamanın Gölgesi" askeri bir kurguya sahip. Bu türü yazarken sizi en çok zorlayan şey neydi?

-Aslında biraz da dram kitabı." Aden"i yazmak beni zorladı. Onun o duygularını yazmak...

7. Okuyucularınızdan gelen geri dönüşler sizin yazım sürecinize nasıl yön

veriyor?

-Onlardan gelen o kadar güzel mesajlar var ki hepsine kalbimi bırakıyorum. Ve tabii ki olumlu yönde etkiliyor.

8. Yazarlık yolculuğunuzda Mehmet Tosun ile yollarınızın kesişmesi size neler kattı?

-Bana kendime inanmam konusunda güç verdi.

9. Sosyal medyada oldukça aktif bir yazar olarak, takipçilerinizle doğrudan iletişim kurmanız sizin için ne ifade ediyor?

-Onlar benim papatyalarım. Onlarla iletişimde olmak beni mutlu ediyor.

10. Yazarlığın yanı sıra şiir ve aforizmalarla da yol aldınız. Sizce şair Selin Basmacı ile romancı Selin Basmacı arasında nasıl bir fark var? Şair Selin Basmacı'nın duyguları roman yazarına göre bir tık yoğun.

11. Okurlarınızın kitaplarınızdan hayatlarına dair çıkarmasını istediğiniz en önemli mesaj nedir?

-Unutmamaları gereken tek şey onlar gülünce çok güzel olduklarıdır.

12. Geleceğe dair hem yazın dünyasında hem de kişisel olarak kendinize koyduğunuz hedefler neler?

-Yurt dışında imza günü yapmak istiyorum.

Aydınlar Dergisi
Ellek/Osmaniye
Editör: Kader Koca

Yazar Selin BASMACI

Bekir DAĞSEVER

BEYİN AÇLIĞINI GİDERME

Beyin açlığı derken beyinde açlığını fiziksel bozukluklardan bahsetmeyeceğim. Bu iş doğrudan doğruya tıbbın konusu benim konum tıbbın çok az ilgi alanına giren öteki bir beyin açlığı okumanın beyne olan faydalarından bahsetmeye çalışacağım. Bilmem bu konuda daha önce bir yazı kaleme alındı mı? Bunu da hiç araştırmadım.

Bu gece bir türlü uyku gözlerime girmedi. Aldım sattım, gittim hatta çok uzaklara fakat dönüşüm çabuk oldu. Sonra telefonumu kurcalamaya başladım. Bir yazar “edebiyat karın doyurmuyor” cümlesine kafam takıldı. Evet dedim edebiyat karın doyurmaz da beyin açlığını da ancak edebiyatın doyuracağı kanısına vardım.

Kitap okumadan başka beyini dinlendiren insanı iç huzura kavuşturan iki konu daha ekledim. Dans ve müzik dinlemek te insanı dinlendirir.. Beyin açlığının ilacının önemlisi de okumak olsa gerek. Düşünen sorgulayan empati (duygudaşlık) kuran insan eğer okumazsa sıradanlaşır. Peki, sıradanlaşma nedir? Bunun cevabı da çok basit; hani bir halk sözü var: “Örtünüp yatmak, osurup sıçmak, yemek içmek” değildir yaşamın gayesi. İnsan olan doğada ve çevresinde gelişen olaylara kayıtsız, sürü psikolojisine uymak sıradanlaşmanın kendisi değilse nesi.

Beyin açlığının gidermenin başkacada yolları var. Yeni bir şey icat etme, üretmek, başkalarına yardımcı olmak, ağaç dikmek, çevre temizliği hava, teknoloji, gürültü, hatta bilgi ve önemlisi dil kirliliğiyle mücadele etmede bir tür beyin açlığını gideren gıdalardandır.

Burada şu da var ki; bireyin beyni saplantılıysa onun doyumu çabuk olur. Ön yargısız yerleşik akıldan dışarı çıkmada beyin açlığını gidermeye yardımcı olur. Yani aklın diyalektiği ön planda olmalıdır.

Beyin açlığının giderilmesinin en önemli yolu okumak dedik: beyin jimnastiği yaşlılıkta Alzheimer yakalanma riskini azaltır. Buda bir uğraş, bir sosyal paylaşım ve en önemlisi okumakla olur. Okumak sadece bilgi edinme değil ayrıca beynin yapısını ve işleyişini değiştiren önemli bilişsel aktivitedir.

Beyin okuma sırasında çok sayıda bölgeyi kullanarak karmaşık bir ağ oluşturur. Beyin nöronları harekete geçer. Beyin yaşlanmasını önler, IQ'sünü yükseltir.

Umutsuzluğun, çözümsüzlüğün, bitkinliğin ve açmazların açılmasının ilacı okumaktır. Kitap okumayan insan bencil, merhametsiz kibirli aynı zamanda fırsatçı olur. Russell'in dediği “okuyunca anlamalı, anlamıyorsa ölmeli”

Kitap konusunda bir yerde okuduğum bir yazı şöyle diyordu. “üzerimize çöken bir felaket gibi kitaplar gerek. Bir kitap içimizdeki donmuş değerleri parçalayacak bir balta olmalı. İnsanı ısrara sokan kitaplar okumalıyız. Okuduğumuz her kitap bir yumruk indirerek bizi uyandırmıyorsa ne işe yarar’ Böyle diyor Franz Kafka.

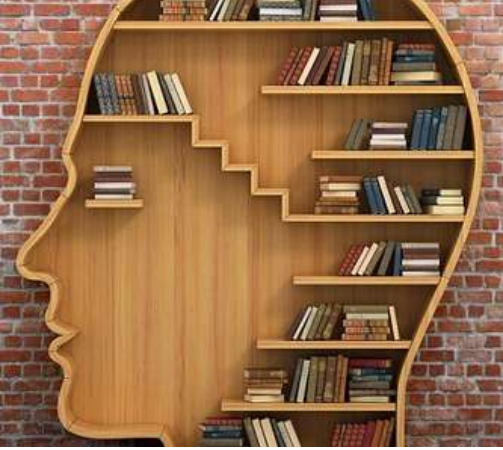
Nasıl ki yemek yiyip besleniyorsak beynimizi de beslemek için kitap okumalıyız. Beynin vitamini okumaktır. Okumak insan düşüncesini bir düzene sokar kibarlaştırır. Düşüncelerimizin artılarını çoğaltır.

Bir insan belli bir yaşa kadar kitap okuma alışkanlığı kazanmamışsa kendine en büyük kötülüğü etmiş olur. Bu alışkanlık sonradan kolay edilmiyor. Yine de deniyor ya "zararın neresinden dönersen kar."

Kitap okuma zihinsel uyarılarımızı öne çıkarır farklı dünyaları, farklı kültürleri öğrenmemize kılavuzluk eder. Stresimizi aşağı çeker, konuşma kabiliyetimizi artırır, kelime hazinemiz çoğalır, dahası sabırlı olmamızı öğretir. Yani kısacası midemizi nasıl ki yemekle doyuruyorsak bilgiyle de beyni doyurmak gerekiyor.

Son olarak da diyorum ki; iyi ve örnek bir insan olmak isteyen kitap okusun. Her kitap ayrı bir dünyadır.

Bekir DAĞSEVER
Araştırmacı Yazar ve Şair

1. Stresle başatmenizi sağlar.
2. Kelime dağarcığınızı artırır.
3. Yalnızlık hissetmezsiniz.
4. Yaratıcılığınız geliştirir.
5. Empati yeteneğiniz geliştirir.
6. Hafızanızı güçlendirir.
7. Hayata bakış açınızı genişletir.
8. Genel kültürünüzü artırır.
9. Diksiyonunuzu geliştirir.
10. Özgüveninizi artırır.
11. İletişim gücünüzü artırır.
12. Ufkunuzu ve vizyonunuzu genişletir.
13. Hızlı düşünmenizi sağlar.

KULDAN UZAK DUR

Sahteyse duruşun yalansa sözün
Yakın ol Allah'a kuldan uzak dur
Yapmacık duruşun utamaz yüzün
Yakın ol Allah'a kuldan uzak dur.

Kul hakkına uzanırsa ellerin
Dedikodu ediyorsa dillerin
İyiliğe gitmiyorsa yolların
Yakın ol Allah'a kuldan uzak dur .

Dönekliği meslek edindi isen
Haram kazanç ile dolduysa kesen
Adalet hak hukuk değilse yasan
Yakın ol Allah'a kuldan uzak dur.

İnsanı insana vuruşturansan
Toplum düzenini karıştıransan
Kara paraları bölüştürensen
Yakın ol Allah'a kuldan uzak dur.

DAGSEVER düşünür doğru mu
yolum?
Elbette bulunur kusuru kulun
Unutma dünyada ölüm var ölüm
Yakın ol Allah'a kuldan uzak dur

Bekir DAĞSEVER

GÖZLERİN

İlk bakışta benden gözün sakladı
Bir ışık hızıyla kalbime saplandı
İşte tam o an ciğerim parçalandı
Divaneye döndürdü beni gözlerin.

Gözlerinin siyahı akıyor okyanusa
Aşkın acısı benle gider sonsuza
Hayalim düştü içindeki mahpusa
Şaşkınlara çevirdi beni gözlerin.

Gözlerin içinde yüzmeyi öğrendim
İris tabakasına sızmayı öğrendim
Retinasını bak delmeyi öğrendim
Çıraktım usta etti beni gözlerin.

Gözlerim gözlerine bakan gözlerim
O güzel dillerini dinlemeyi özlerim
Gözlerimle daima yollarını gözlerim
Beni benden geçirdi senin gözlerin.

Oldum renk körü gözün yüzünden
Fâni değil sevgin canım özümden
Kırılmam ki asla bir tek sözünden
Dünyamı ters çevirdi senin gözlerin.

Gözlerinin buğusunda ıslanıyorum
Bir damla gözyaşında boğuluyorum
Lâl oluyor dilim canım tutuluyorum
Kördüğüm etti sanki beni gözlerin.

Gözlerine dalsam sabah uyansam
Yok olup da siyahında saklansam
Kırpiklerim ok kalbine saplansam
Salak bir mermi etti beni gözlerin.

Can verirler insana hüzme gözlerin
Ahmet'i mesut eder süzme sözlerin
Gerçek bir hayattır melek yüzlerin
Değildim insan etti beni gözlerin.

Kırıkhanlı Şair
Ahmet ÇOLAK

Ahmet ÇOLAK

SEVMİYİ ÖZLEDİM

Karanlıklar hakîm umutsuz geceye
Olduğunda umut kelimeler heceye
Ağıtlar yas tutar aşkla eğlenceye
Gece aydınlığı hüzün sevinci,
Ben, seni sevmeyi özledim.

Söz geceye verildiğinde, ses titrek
Ses tellere geldiğinde saz dönek
Saz aşığı özlediğinde tel ürkek
Söz heceyi saz tellerini,
Ben, seni sevmeyi özledim.

Dalgalar boğuşurken, sevişir balıklar
Kuşlar cıvıldaşır bülbül manisleriyle ağlar
Kıyıda deniz yıldızı sahildeki aşıklar
Bülbül ötmeyi deniz yıldızı sahili,
Ben, seni sevmeyi özledim.

Ağıt yapar martılar, gözlerinin rengine
Renkler cümbüş eder dalar derinliğine
Volkanlarım akar aşkın serinliğine
Martı gözlerini kerem aşkını,
Ben, seni sevmeyi özledim.

Rüzgarlar okşar çöldeki kumulları
Aşkın timsalidir baharın kumruları
Sevgiye muhtaç ayrılık humusları
Çöl yağmuru aşk kumruları.
Ben, seni sevmeyi özledim.

Sanki şavkı vuruyor denizlere gözlerin
Yüreğime yansıyor dalgadaki yüzlerin
Ahmet'i mest ediyor o şirin sözlerin
Deniz gözünü dalga yüzünü
Ben, seni sevmeyi özledim.

Kırıkhanlı Şair
Ahmet ÇOLAK

KADİR ÇOLAK Yaşamından Bir Kesit

ANADOLU Delikanlısı,
AKDENİZ in şahanesi
ADANA
MUSTAFABEYLİ Beyi,
OSMANİYE Damadı,
Tiyatrocu, Sanatçı, Oyuncu, Çalışkan ve
Yardımsaver
KADİR ÇOLAK

24 yaşındayım kendi halimizde bir tiyatro ekibimiz vardı haftada 3-4 gün oyun oynuyorduk.

Birgün oyun sonuydu. Seyirci salonu boşaltmıştı. Kulisteydim beni çağırıldıklarını söylediler kulisten Tekrar sahneye geldim ..

Salonda birisi Bayan, birkaç kişi duruyordu.

Bayan, konuştu.

"Delikanlı, seni dikkatle izledim sahnede oynamıyor yaşıyorsun" dedi. Sevindim mutlu oldum..

"Çantanı hazırla yola çıkıyoruz" dedi..

"Nereye gideceğiz" dedim.

"Öğrenirsin" dedi.

Amasya' ya bilet aldık. Amasya'dan, Merzifon 'a geçtik. Hayal' mi görüyorum rüyada mıyım" diye sordum. "Gerçek" dediler,

Yemek vaktiydi masalar yan yana dizilmiş TV'lerde, Sinemalar 'da gördüğüm en ünlü oyuncular oradaydı.

Bana; " sende sanatçısın sende bizimle bu masaya oturacaksın" dediler inanılır gibi değildi.

Serdar Gökhan, Atilla Saral, Ümit Belen, İsmet Özhan'la, birlikte aynı masadayım en önemlisi tam karşımda ünlü yönetmen duayen yönetmen, Osman Fahir Seden.

Bana "erken yat dinlen sabah erken kalkıcaz" dediler.

Sabah erken kalktık ne yapacağımızı neden orada olduğumu bilmiyordum. Beni sete getiren Bayan, "ben yönetmen, yardımcısı Nebahat Baltacı'yım," dedi. Ve asistanı çağırarak "Kadir'i çekime hazırla" dedi.

Ben iyice kendimden emin bir köşeye çekildim ilk önce heyecanımı yendiler .Sonra Sabah, saatlerinden Akşam, 16.00 ya kadar dizi hakkında ve rolüm hakkında bilgi verdiler. Heyecanım yok olmuş adapte olmuşum,

TRT 1 için çekilecek olan "Ahmet Hamdi Bey ve Ailesi" dizisi ilk bölüm çekimleri başlayacaktı. Ve ben ilk bölümden itibaren görünecektim. Toplam.9 bölümlük bir diziydi akşam saatleriydi ve çekimler başladığında teknik ekibi hiç yormadan çekimleri tekrarlamadan başarmanın mutluluğunu yaşadım.

Kamera karşısına ilk geçişim . TRT idi çok uzun yıllar sonra yine son nokta TRT oldu ve adımın Sinema Türk'te geçmesinden son derece mutluyum.

Hazırlayan:
Ömer KIVRAK
Ellekli Şair/Yazar

Hatice Feyza Didin babası ile

DOĞA İLE MÜCADELE

Göç yollarında yürümek bazen masal gibi, bazen de sınav gibi olur. O gün, Rabbimin bizi sınamak istediği gündü. Güneş sabah vakti sıcacık doğmuştu ama öğleye varmadan gökyüzü birden karardı. Dağların başını kara bulutlar sardı, rüzgâr uğuldamaya başladı. Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. İçimden dedim ki: “Ya Rabbi, bize sabır ver, bu dağları aşmayı nasip et.”

Annem sürüyle ilgileniyordu, ben de yardım ediyordum. Bir yandan keçileri toparlıyor, bir yandan da küçük kardeşimi sakinleştirmeye çalışıyordum. O, yağmurun uğultusundan korkup ağlayınca onu kucağıma aldım, saçlarını okşadım:

“Korkma kardeşim,” dedim, “biz Yörügüz. Göç yollarında yağmur da olur fırtına da. Allah sabredenlerle beraberdir.” Ama içimdeki korkuyu ona göstermedim.

Çadırları kurar kurmaz yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Rüzgâr çadır iplerini sarsıyor, keçiler ürküp melemeye başlıyordu. Bazen yıldırım dağların zirvesine düşüyor, gökyüzü yarıyor gibiydi. O an içimden sürekli dua ediyordum:

“Allah'ım, bizi ve hayvanlarımızı koru. Bu geceyi kazasız belasız atlatmamı nasip et.”

Gece sabaha kadar böyle geçti. Sabah olduğunda en büyük acıyı gördük: keçilerimizin bir kısmı sel sularına kapılmıştı. Babam, birkaç çobanla birlikte peşlerine düştü. Ben de gitmek istedim. Önce “sen küçüksün” dediler ama içimdeki ses daha güçlüydü.

“Sen bu obanın kızısın. Cesaretini göster, Rabbine güven.”

Babam gözlerime baktı, hiçbir şey demedi, ama izin verdi. İşte o an, içimde bir ateş yandı. Yüreğim korku ile cesaret arasında çarpınıyordu. Dağın yamacına doğru çıktık. Her adımda ayaklarım çamura battı, nefesim kesildi. Ellerim titriyordu ama dudaklarımda hep aynı dua vardı:

“Hasbunallahu ve ni'mel vekil... Allah bize yeter, O ne güzel vekildir.”

Sonunda kayaların arasından ince bir ses duydum. Meleyen keçilerimizden biriydi. Gözlerim yaşardı. Yaklaştım. Hayvan bana bakıyordu, gözlerinde hem korku hem de umut vardı. O an içimde bir şey kırıldı. Sanki kendi korkumla onun korkusu birleşti. Elimi uzattım, “Korkma,” dedim, “ben buradayım. Rabbim bizi birbirimize emanet etmiş.”

Keçiyi sakinleştirip sürüye kattım. O an kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissettim. Çünkü anladım ki asıl mücadele dağla, fırtınayla değil, içimdeki korkuyla idi.

Obaya döndüğümüzde herkes yüzüme baktı. Babam yanıma geldi, hiç konuşmadı, sadece omzuma elini koydu. İşte o dokunuş, bütün kelimelerden daha anlamlıydı. Bana şunu söylüyordu:

“Artık sen sadece bir çocuk değilsin. Sen bu yolun yükünü taşıyacak kadar büyüdün.”

O gece çadırdan uyumadan önce gökyüzüne baktım. Yıldızlar pırıl pırıl yanıyordu. İçimden şöyle dedim:

“Ya Rabbi, bu göç yollarında bizi sabırla sınasan da, senin izninle biz ayaktayız. Senin izninle biz güçlüyüz. Ve ben biliyorum ki; sen bizimle olduğun sürece hiçbir fırtına bizi deviremez.”

Hatice Feyza DİDİN

Servet BARDAK

GÖNÜL İŞÇİSİ

Hamal oldum daim sevgi taşırım
Beni soranlara aşıktı deyin
İçimdeki aşkla çoşup, taşarım
Beni soranlara aşıktı deyin

Mızrapsız akortsuz sazım var benim
Aşkın mayasını tutmuş bu genim
Yürekten yanmışım çoktur sevenim
Beni yoranlara aşıktı deyin

Aşkımı dokudum inceden ince
Çağlayıp duruyor insan sevince
Ağladım, sızladım yar gelmeyince
Beni kıranlara aşıktı deyin

Dertlere motifim, bedenim yorgun
BU sevdalı kalbim bir yâre vurgun
İçerim kan ağlar gözyaşım durgun
Beni vuranlara aşıktı deyin

Servet'i hep koşar aşkın gücüyle
İnsanlık yazdırır hep bu sicile
Gönül işçisidir başın da çile
Beni sürenlere aşıktı deyin

Servet BARDAK- Siirt

ÖZLÜYORUM YAR

Çerçevesi tozlu resmin duvarda
Hatıralar saklı baktım civarda
Yapa yalnız kaldım gönlüm diyarda
Özlüyorum seni özlüyorum yar

Sözün de durmadın gelmedin geri
Korlanan yürekte sönmedi harı
Yaşamadım candan bir kez baharı
Özlüyorum seni özlüyorum yar

Hala izleri var bak sol yanımda
Yüreğim acıyor sızı canımda
Hayalin gözümde sevgin kanımda
Özlüyorum seni, özlüyorum yar

Serveti ismini anar dururum
Kalmadı takatım öldü gururum
Ayrılınca aşkı nasıl kururum
Özlüyorum seni, özlüyorum yar

Servet BARDAK
Siirt

Gel be gel işte.
Küfrüm tövbeme karışsın, aklım fikrime.
Öyle bir gel ki bana nefes nefese.
Cemal Süreya

GURBETÇİ YAZARIMIZDAN Mustafa Duzcu

GELİBOLU'DAN DOĞAN DOSTLUK: Bir Türk-Avustralyalının Anzak Günü Duyguları

Benim için Anzak Günü, yalnızca bir takvim yaprağı değil. Türkiye'de, Gelibolu'nun hikâyeleriyle büyüyen bir çocukken; şimdi Avustralya'da gökyüzünün altında yaşam süren bir yetişkin olarak bugünü kalbimin en derin yerinde hissediyorum.

Gelibolu kıyıları, bir asırdan fazla zaman önce gençliğin, umudun ve hayatın en kırılğan anlarına tanıklık etti. Avustralya ve Yeni Zelanda'dan gelen Anzak askerleri, evlerinden çok uzaklarda, yabancı bir kıyıya adım attılar. Karşılarında, kendi topraklarını savunan Türk gençleri vardı. Aynı yaşlarda, aynı hayallere sahiptiler. Belki birbirlerinin dilini bilmiyorlardı ama gözlerindeki korkuyu, yüreklerindeki cesareti çok iyi anlayabiliyorlardı.

Onlar çarpıştı; toprak kanla yoğruldu. Fakat zaman, savaşın gürültüsünü susturdu. Bugün o topraklarda, genç ölümlerin sessizliği hâkim

. Ve biz, onların hikâyesini bir zafer ya da mağlubiyet olarak değil; bir insanlık dersi olarak taşıyoruz.

Gelibolu'nun bana fısıldadığı şey şu: barış, kendiliğinden doğmaz. Onu biz seçeriz, biz koruruz, biz miras bırakırız. Eski düşmanlar bir gün birbirine dost olabilir. Geçmişin yaraları, şefkatle sarılabılır. Karanlıktan ışık çıkabilir.

Ben Türkiye'de doğdum, Avustralya'da yaşıyorum. Bir yanımda Gelibolu'nun hüznünlü anıları, diğer yanımda Anzakların torunlarının dostluğu var. İçimde bu iki ülke arasında kurulmuş görünmez bir köprü taşıyorum. Siyasetin ya da gücün değil; hatıranın, acının, insana dair merhametin kurduğu bir köprü bu.

Ve o köprünün üzerinde, Mustafa Kemal Atatürk'ün sözleri yankılanıyor. O, savaşın tam kalbinde, olağanüstü bir insanlıkla Anzak annelerine şöyle seslenmişti:

“Bu memleketin toprakları üstünde kanlarını döken kahramanlar! Burada dost bir vatanın toprağındasınız. Huzur ve sükûn içinde uyuyunuz. Sizler Mehmetçiklerle yan yana, koyun koyunasınız. Uzak diyarlardan evlatlarını harbe gönderen analar! Gözyaşlarınızı dindiriniz. Evlatlarınız bizim bağrımızdadır. Huzur içindedirler. Onlar bu topraklarda canlarını verdikten sonra artık bizim de evlatlarımız olmuşlardır.”

Bu sözleri her duyduğumda içimde tarifsiz bir sükûnet doğar. Düşmanlıktan doğan bu derin şefkat, bana insan olmanın en yüce hâlini gösterir.

Anzak Günü'nde, Avustralya'nın sabahında insanlar sessizce bir araya gelirken, ben hep aynı şeyi düşünüyorum: Gelibolu'da düşmanlar yan yana toprağa düştüler, şimdi aynı toprakta kardeşçe uyuyorlar. Biz de onların bize bıraktığı bu sessiz öğretileri öğrenmeliyiz. Çünkü barış, insanlığın en büyük mirasıdır. Ve onu korumak, bizim en kutsal görevimizdir.

Mustafa DUZCU
Avustralya

Esra TOPAL

MAZİ

Zordur geçip gittiğin mekanlarda,
kaybolup kendi izini bulamamak.
Esiri olduğun kalp nicedir şimdi,
Gökte uçan güvercin sığamaz
oldu göklere,
İki kelâmdı hoş sohbet,
Dizginlerini yorarak hatırlattımı
mazini,
İçini sızlattı değil mi anılar?
Boşverip durduğun şeylerin
izlerini silmek zordur.
Hala bitiremedin mi kusursuz
olma çabalarını.
Acı coşkuyla kaplanınca hissiz mi
oluyorsun ne?
Bırak bunları derin, ince düşünen
varlık.
Umduğun hayaller er geç kapıda
artık.
Geçmiş mazi, gelecek aydınlık.

İşte ben bilemem olanı, biteni
Belki gün olurum, belki ay, belki
yıl
Sığınırım açlığa, yokluğa,
yağmura
Karanlık sokak olurum ıssız,
yalnız, yorgun
Sevinçten dört köşe olurum.
İşte ben de tezat duyguları
yaşayan bütünüm
Yağmurun güneşi, ayın karanlığı,
Gül'ün dikenini gibi..

Esra TOPAL

Dursun YEŞİLOĞLU

İSPAT EYLE GÖREYİM

Süt kara diyorum, hemde kapkara
Değilse gel, ispat eyle göreyim.
Bir çoğunun dini, imanı para
Değilse gel, ispat eyle göreyim.

Adalettin adı kaldı, dillerde
Kara karga öter oldu güllerde
İşin ehli olmayanlar, her yerde
Değilse gel ispat eyle göreyim.

Koyunlar kurtlara çalım satıyor
Kurbağalar nehrin başın tutuyor
Gün batıdan doğup, Şarktan batıyor
Değilse gel ispat eyle göreyim.

Sevgiler, dostluklar, yalan ve dolan
Her taraf desise her taraf plan
Çoğaldı el gördük, namazlar kılan
Değilse gel ispat eyle göreyim.

Yengeçler, pınarın başını bekler
Başlar baş aşağı, havada kökler
Bozuldu maalesef, öz oğlu Türkler
Değilse gel ispat eyle göreyim.

Ayıklara taş atıyor, sarhoşlar
Düşüncesi, fitne fucur nahoşlar
İlimsiz, irfansız, Fikiri boşlar
Değilse gel ispat eyle göreyim.

Âşık Dursun, müsveddeler çoğaldı
Kaplumbağa, atlet oldu, yol aldı
İndi uzaylılar yerde saz çaldı
Değilse gel ispat eyle göreyim.

Âşık Dursun YEŞİLOĞLU
Kült ve Turizm Bakanlığı
Halk Aşığı Halk Ozanı Halk Şairi

Fikret
ONAY

BEN SANA NE YAPTIM?

Her sabah seninle uyanır gibi
Adını fısıldayarak açtım gözlerimi
Dua eder gibi sevdim seni
Ama sen...
Her duamda yarım kalan cevapsız
bir dilek oldun bana.

Ben sana ne yaptım?
Seni sevmekten başka?
Bir çiçeği kurur diye sularken ezdin
beni
Bir çocuğun oyuncağını hoyratça
atması gibi
Attın kalbimi bir köşeye
Sonra da "Neden kırıldın?" diye
sordun,
Sahi, ben sana ne yaptım?
Seni sevmekten başka?

Geceler boyu adını içime kazıdım
Uykusuz kaldığım her saatte seni
düşündüm
Gözyaşamın tuzuyla yıkandı
hayalin
Ama sen...
Bir tebessüm bile çok gördün
bana.

Sana zarif cümleler getirdim
Yüreğimden süzülen en duru
kelimelerle
Gölgenin bile kıskanacağı bir sevgi
sundum
Sen ne yaptın?
Bir başkasının gözlerinde kaybettin
beni.

Ben seni sevmekle suçluysam
Buyur, as beni bu aşkla
Ama bari yargılamadan önce sor
kendine:

Ben ne yaptım sana gerçekten?
Seni sevmekten başka?

Kaç kere affettim kendimi hiçe
sayarak
Kaç kere düştüm senden gelen
bir "merhaba"ya
Kaç kere öldüm yokluğunun
soğuk nefesinde
Ve sen...
Hiçbirinde mezarıma bile
uğramadın.

Ben sana ne yaptım?
Seni sevmekten başka?
Yolun taşlarını ellerimle
düzelttim
Sen yine de ayağına takılınca
Beni suçladın.

Düşmanım olsaydın inan daha
az acırdı canım
Ama sen sevdiğimsin...
İşte bu, kalbimi lime lime eden
tek gerçek.

Ben seni sevdim
Sadece sevdim
Yalanı dolanı, beklentisi, hesabı
olmadan
O yüzden en çok da buna
yanarım:

Ben sana ne yaptım?
Seni sevmekten başka?

Sevgilerimle...

Şair-Yazar
Fikret ONAY

(Almanya/Dortmund)

Göğ Ökkeş PALABIYIK

Dedikten sonra

Adalet arama sakın boşuna
Alanlar almadım dedikten sonra
İsterse değsin elli beş yaşına
Çalanlar çalmadım dedikten sonra

Kimisi yalanı dilinden atar
Kimisi deryayı huvutlan yutar
Bir karış toprağa şerefın satar
Yılanlar yılmadım dedikten sonra

Sanma ki düşünür gardaş, bacıyı
Mirasta tanırısın hoca, hacıyı
Dünyayı sömürse bilmez acıyı
Gülenler gülmedim dedikten sonra

Yalancı şahitler çıkar ortaya
Kimi garipler düşecek oltaya
Eğer yeminle başlarsa kolpaya
Bilenler bilmedim dedikten sonra

Göğ Ökkeş sözünü söyler çekmeden
Meydanda gezer boynunu bükmeden
Anmassın gerçeği yere dökmeden
Olanlar olmadım dedikten sonra

20.09.2025

Göğ Ökkeş PALABIYIK

AVŞAR GIZI

Avşar ellerinde bir güzel Gördüm
Gözlerinin rengi dağlar yeşili
Ah ettim elimi döşüme vurdum
Gamzesinde mezar yerim eşili.

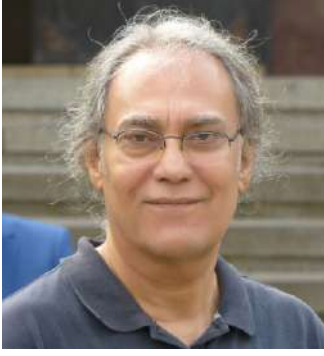
Güzellikten nice çağ aşılıyorsun
Dipsiz derya gibi göz taşıyorsun
Nerden geldin nereye koşuyorsun
Bir kez bakmadın kız koştun koşalı.

Hiç görülmez dağın düzü ovası
Yoktur bu aşığın yeri yuvası
Dadaloğlu gibi merttir davası
Koca Erciyes'i aştım aşalı.

Göğ Ökkeşim'derki karar eyledim
Kâr edeyim derken zarar eyledim
Ben bir Avşar kıza atar eyledim
Gönlüm o güzele düştü düşeli

Göğ Ökkeş PALABIYIK

Sessiz Çığlık
Yazarı

Hüseyin ER

O KADIN"

İyi bir dost, iyi bir arkadaşı. İyi bir işi, çok sevdiği bir karısı ve hepsi bir mücevher gibi değerli çocukları vardı. Nedenini bilmediğim, daha doğrusu merak da etmediğim sebeplerden dolayı eşinden ayrılmıştı.

Çok sevdiği eşinden ayrılması çocuklarından uzak kalması onu hayattan koparmış işinden ve çevresinden etmişti. Birlikte yiyip içtiği arkadaşları, parasız kalınca birer birer onu yalnızlığa itmişti. Öyle ki ailesi bile ona sırt çevirmiş, hayatta yapayalnız bir başına kalmıştı.

İşsiz olması elbette ekonomisini de etkilemiş o yüzden de evden dışarı pek çıkmaz olmuştu. Arada bir çıkıyor bir nefes alıyor, bazan de meslektaşı olan arkadaşına uğruyor biraz vakit geçirip eve dönüyordu. Zamanla arkadaşı işleri ona bırakıp çıkmaya başladı. Çünkü o hem işlerden iyi anlıyor hem de kendisi biraz nefes alıp diğer işlerine zaman ayırabiliyordu.

Boşluk duygusunu çok iyi bilirim. Eve sığmazsın, kahveye gider oyun oynayanları seyredersin çay gelir, almazsan çaycının sert bakışlarına maruz kalırsın alırsan kendini yüksünürsün. Kısacası Ne yapacağını bilmezsin. Bir zamanlar öğretmenliği bırakıp işsiz kaldığımda bende bir fotoğrafçı arkadaşımın işyerine takılmaya başlamıştım. Ben gelince memnun olur bırakır kahveye oyun oynamaya giderdi. Benim için bulunmaz bir fırsattı.

Arkadaş bazı günlerde bana da uğrardı ama kişiliğim ve arkadaş çevrem farklılığından dolayı fazla kalmaz bir uğrar gelip geçerdi. Kendince beni meşgul ve rahatsız etmek istemiyordu. Bana karşı "sen benim ustamsın" der çok saygı duyardı. İşyerini taşımam gerektiğinde yeni yerin hazırlanması, temizlik ve boya badana işlerinde bana çok yardımcı olmuştu.

Diyebilirim benden çok koşturmuştu. Yeni işyerine taşındıktan sonra aramızdaki yaklaşma ve diyaloglar daha da artmıştı. Arada bir uğruyor çay, kahve teklifimi artık kırmıyordu. Birlikte bir şeyler içip biraz sohbetten sonra ayrılıyordu.

Yine bir gün, bir akşam üstü bana uğradığında kahve yapmayı zorsunup kendi içtiğim içecekten ona da ikram ettim. "Bugün bir değişiklik yapalım" dedim.

Ne olduğunu merak ederek ve çekinerekten bir yudum aldı. Ne olduğunu anlamamış olacak ki bir yudum daha aldı.

"Harika bir şey ... nedir bu usta" dedi "Nar şurubu" dedim.

"Nasıl yani..." dedi. İçinde ne var?

"Nar suyu ve votka karışımı kendime özel bir karışım" dedim.

"Vallahi içinde ne var bilmiyorum ama çok güzel bir içecek olmuş" dedi.

O günden sonra kahve ve çay ikramlarının yanına ara sıra nar şurubu ikramı da yerini almıştı. Ara sıra akşam üzeri geldiğinde ben alıyorsam ona da ikram etmeye başlamıştım. Yeri gelmişken söyleyim nar şurubu karışımı o kadar tuttu ki duyanlar mutlaka tatmak istemeye başlamıştı.

Yine bir gün birlikte oturduk nar suyu ve sohbet koyulaştı. Baktım hava da karmış vakit geç olmuş nar suyunun yanına hamsi çerezi söyleyip "rahat oturalım" diye kapıyı kapatmıştım. ,

Moralinin bozuk modunun düşük olduğunu hissediyordum ama yapım gereği kimsenin özeline girmeyi de sevmediğimden sessiz kalıyordum. Ama o her kadehi çekisinde bir ah...of çekince dayanamadım."

"Sıkıntılı bir durum mu var? Pek neşen yerinde değil gibi."

Kadehi kafasına dikip doldurulması için önüme bıraktı. Yeniden sessiz bir iç çektikten sonra;Hakkını inkâr edemem.

“Sorma be usta” dedi kadehinden bir yudum daha aldı. “Ben bende değilim bugün. İçim içime sığmıyor, ne yapsam olmuyor. Sana da o yüzden geldim.”

“Yardım edeceğim bir şey varsa elimden geleni yaparım” dedim.

“Yok... öyle bir şey değil.” boşalan kadehini uzattı.

“Şu yetiyor bana... bir de dostluğun.”

“Lafımı olur biz her zaman dostuz.”

“Kimseyle bir şey konuşamıyorum. İçime atıyorum her şeyi. Etrafımda ne bir dost ne ailem var.”

“Paylaşmak istediğin bir şey varsa dinlerim. Az çok beni tanırsın benden dışarı bir şey çıkmaz. İyi bir dinleyiciyim.”

“Bugün ikizlerimi görmek için okullarına gittim. Görüştürmediler. Anneleri engel koymuş. Sonra öğrendim ki başka biri ile evlenip gidecekmiş. Çocukları kaçırır diye engel koymuş. Yani çocukları görmek dahada zorlaşacak, nerden baksan çaresizlik” dedi.

“Boş ver takma kafana, zamana bırak, her inişin bir çıkışı vardır” dedim.

“Yok be usta.” Dedi kadehinden bir yudum çekti bir de içini çekti ve “o kadın” dedi. “O kadın beni bu hale düşürdü.” Kelimeler ağzından kendiliğinden dökülüyor gözleri yaş doluyordu. Hayretler içinde dinliyordum. Konuşmuyor sanki şiir okuyordu.

“O KADIN”

Saçlarım döküldü, belim büküldü
Yaşantım bir pula döndü be usta
Canımı, kanımı verdim yolunda
Unutup ellere gitti be usta Usta.

Gülüşü bir an çıkmaz aklımdan
Gamzesi ruhumu deldi be usta
Kaybolup da gitti sisli hayaller
Rüyalar yalana döndü be Usta.

Adı geçse bile yangın içimde
Verdiği sözleri unuttu bile
Yeminler etmiştik yıllar içinde
Meğerse yalanmış bitti be Usta.

Sustum, içimde kaldı feryadım
Kalbimin sesini duyan olmadı
Adını anarsam artık namerdim
Üstüne bir çizik attım be Usta.

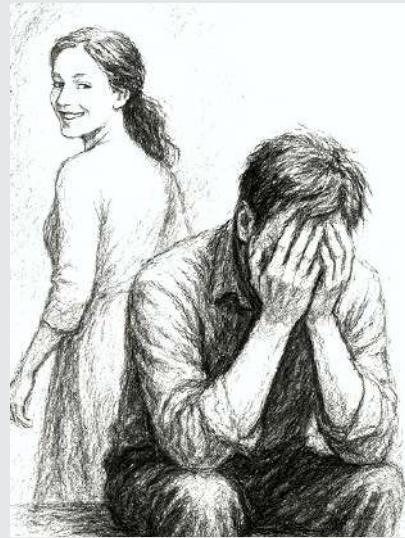
Ne diyeyim ben zalim kadına
Yuvamı yıkıp da gitti be Usta.
Hayatımın baharı bitti
Geriye koca bir kış kaldı Usta.

Yalanmış anladım aşk dedikleri
Kapattım ben artık o defterleri
Karşılıksız sevdim zalim kadını
Geriye bakmadan gitti be Usta.

Konuşmasına ara verdiğinde
bende çok duygulanmıştım kendisi de.
“Şiir gibi konuştun farkında
mısın, bir yerden almadın değil mi?”
dedim.

“Yok be usta... şiir kim ben kim.
Kadınlar insanı şairde ediyor, rezilde.”

Gerçekten de bir insanın
sevgisini, ömrünü, her bir şeyini
paylaştığı birilerinden günün birinde
ayrılıp gitmesi kolay bir şey değildir. Her
iki taraf içinde hele de çocuklar için çok
daha zordur.

Mustafa YEYDEM

O'DAMI YALAN

Dizime kafanı koyup yattığın
Gece yıldız kayıp dilek tuttuğun
Cevizin dibinde yemin ettiğin
Söylesene bana o'damı yalan

Beni görüp iki kolun açtığın
Dere kenarından suyu geçtiğin
Yanağımdan buse alıp kaçtığın
Söylesene bana o'damı yalan

Küçük kardeşin bizi görünce
Nasıl da korkmuştun eve varınca
Kızarmıştı yüzün anan sorunca
Söylesene bana o'damı yalan

Bir gün görmeyince boyun bükdüğüm
Gördüğümde doya doya baktığım
Zülüflere sarı çiçek taktığım
Söylesene bana o'damı yalan

Gonca güller demet edip verdiğim
Sarı saçlarını belik ördüğüm
Bütün engellere göğüs gerdiğim
Söylesene bana o'damı yalan

Atımı ağaca bağlamadın mı?
Vermiyorlar diye ağlamadın mı?
Göz yaşınla bağrım dağlamadın mı?
Söylesene bana o'damı yalan

YEYDANI'de derki inkarmı ettin
Yaşanmamış gibi üstünü örttün
Kaç kez kaçır diye elimden tuttun
Söylesene bana o'damı yalan

Mustafa YEYDEM

Emel KOÇ

KÜÇÜK SEVGİLİM

Şu divane gönlüme yar diyerek seçtiğim
Gel seninle olalım çözülmez bir kördüğüm
Şu yalancı aşklardan uğruna vaz geçtiğim
Hayal misin gerçek mi düşlerimde
gördüğüm

Rabbim biliyor sana nefis ile bakmadım
Boşu boşuna aşkın ateşini yakmadım
Allah'ın rızasından bir an bile çıkmadım
Hayal misin gerçek mi düşlerimde
gördüğüm

İçimde yankılanır bülbül misali sesin
Rabbim eksik etmesin hayatımdan nefesin
İzin ver de hapsetsin beni gönül kafesin
Hayal misin gerçek mi düşlerimde
gördüğüm

Göremeyince seni dünya bana dar gelir
Ah seni sensiz sevmek şu gönlüme ar gelir
Senin olmadığın bu hayat bana zor gelir
Hayal misin gerçek mi düşlerimde
gördüğüm

Yar derim susarım hep, çaresiz gecelerim
Yağmur gibi dökülür gönlümden hecelerim
Bitsin hayli zamandır çektiğim acılarım
Hayal misin gerçek mi düşlerimde
gördüğüm

Seviyorum ben seni güneşim gün ışığım
Ah gönlüm darma duman birazda
karışığım
Küçük sevgilim sana sırlıklam aşığı
Hayal misin gerçek mi düşlerimde
gördüğüm

Kalemin Hüznü- Emel Koç

Emine Önder

Yalandan Gerçeğe Göç

“Her nefis ölümü tadacaktır. (Enbiya suresi 35. ayet) diyor

Korkar mısın ölmekten?

İnsan hiç korkar mı yalan bir ömrünün ardından tadacağı tek gerçekten?

Ev sahipleri sıra sıra dizilmişlerdi. Evlerinin önündeki alana masalar sandalyeler kurulmuş, insanlar bir telaş içerisindeydiler. Cenaze unutulmuş, “gelen misafirleri nasıl memnun ederiz” çabası sanki görevmiş gibi bütün ev halkını sarmıştı. Yemekler, çaylar ve sular sınırsızdı. Kahve ve çeşitleri yoktu ama olsun insanlar idare ediyorlardı.

Böyle topluluklardan birileri abisini kaybetmiş. Gelenlerden biri, üstelik cenaze yakını; “Kahve yok mu? Ben kahve içmeden duramam, saatim geldi,” dediğinde Ev sahibi kardeşimizin bütün hücreleri o anda isyana katmış. “Haddini bilmeze cevap verecek halim yoktu tabii. Hayır diyebildim ama inanın bu söz karşısında gözyaşımı içime akıttım.” Diye anlatmıştı.

Bu işin öyle tadını kaçırdılar ki, çay içmek için çantasında bardak getirenlere de şahitliğim var. Bir de demezler mi: “Çay bayatlamış, hey tazesini ne zaman demleyeceksiniz?” Bu durumu şu söz anlatır; “El elin nesine gülerек gider yasına”.

Ya birde çoluk çocuk toplanıp karın doyurmaya gidenler, gelirken yanında kap getirip yemek götürülenler, nerden baksan bir aymazlık.

Oysa sevdikleri insanları hayatlarından bir daha dönmek üzere gideli, saatler önce olmuşken o insanlara yük olmak ne İslamiyet'e ne de Türklük geleneklerine uygun bir şey değildir.

Süleyman Çelebi Mevlidi Şerifini yazarken bugünleri görse yazar mıydı, diyorum bazen! Yüreğine sağlık diyorum ama onun suçu ne? Helal olsun yine de.

Bence bugünleri görse Süleyman Çelebi çok üzülürdü. Farzın ve sünnetin yerini gelenek görenek ve “eller ne derler” aldı.

Yıllar önce tanık olduğum bir olayda 5-6 yaşlarında bir masum yavrumuzun ruhuna gitsin diye helvası yapılırken helva ve bütün yapılan masraflar kredi çekilerek karşılanmıştı.

Bunu biliyordum bilmesine de “el ne der” diyerek gitmek zorunda kalmıştım.

Babası bir yandan ağlıyor bir yandan da gururlu bir şekilde; “Yavrumun bütün her şeyini en güzel şekilde yaptım, kredi çektim ama değdi,” diyordu.

“Yoksa bize el ne” derdi.

“Eller ne der?”

“Ah eller ah!”

Allah'ı bir bilirdik ama çoğalıyor sanki! Bir de el ne der,” tanrısı çıktı. Farzları, sünnetleri bastırdı. Sanki yep yeni bir din doğuyordu.

Rabb'im sen halimize acı!

Ah o helva, o masum çocuğun helvası! Nasıl da burnuma kokmuştu, bütün bedenimi sarmıştı da onun başında oturmak zorunda kalmıştım.

“Salavat getirin,” diyordu biri.

Bir başkası “Kur'an okuyun,” diyordu.

Bir “başkası karıştırın ruhuna gitsin kokusu,” diyordu.

Bu merasim, bir meleşin merasimiydi. Kalabalık katılımcıların olduğu bir merasimdi. Mevlidi Şerifler, ilahiler okundu. Helvalar çocuğun ruhuna, kokusu ile karışık Fatihalarla yollandı.

Benim gözüme tanıdık bir hocamız takıldı. Altı kişilik okuma grubunun içindeydi. Yani çocuğun yaşı sayısından fazla bir imam katılımcılarla sevaplar semaya uğurlandı.

Baba gururlu, anne ise perişan bir haldeydi. Ben ise ağlıyordum ama çocuğa değil halimize!

Evime geldiğinde ilk işim kâğıt kalem alıp bütün bu izlenimlerimi yazmak, onu da tanıdığım imam ile müftünüze yollamaktı.

“Sayın Müftünüz” diye başladım sayfaya. Mürekkepten önce gözyaşlarım dökülüyordu kağıtların üzerine.

Benim gücüm sizden istediklerime yetmez ama sizin gücünüz yeter. Farkında mısınız, farzın ve sünnetin yerine gelenek görenekler almış. 'Eller ne derler' hayatımıza yerleşti. Üçü, yedisi, kırkı, helvası aldı başını gidiyor. Dinimiz bu duruma ne diyor? Dinimiz bu sona ne diyor? Siz anlattığınızda eksik mi anlattınız acaba? Bizler öyle mi anladık, yoksa anlamadık mı?" içimdeki isyanı bastıramıyordum.

"Allah rızası için bu konunun üzerinde durun acilen! İnsanlara teselli verelim derken eziyet ediyoruz gibi geliyor bana. Bu konuda sizler ne düşünüyorsunuz?" dedim.

Ve daha neler neler yazdım ve yolladım. Bizler bütün bu olanlara fazla mı anlam yüklüyoruz yoksa? Yada dünyayı gözünüzde çok mu büyütüyoruz.

Gelelim helvaya! Helva yapılması için illa da ölmek mi gerek? Kokusu ruhumuza değil de burnumuza gitse toplansak üç beş eş dost ölmeden önce sersek soframızı yoksulu, fakiri, yetimi, yaşlıları buyur etsek sonra kavururken helvaları muhabbetle dini sohbetlerimizi de yapsak, üzerine Yasin-i Şerifi anlatsa bizlere bir bilen.

Allah bize ne diyor diye kulak kabartsak ne güzel söylemiş Mehmet Akif Ersoy; "İnmemiştir Kur'an bunu hakkıyla bilin, ne mezarlıkta okunmak ne fal bakmak için."

Ölüm güzel şey budur perde ardından haber, güzel olmasaydı ölür müydü peygamber" diyen Necip Fazıl'ı da saygıyla anıyoruz.

Emine ÖNDER

Hale ÇELİK

Bak ne söylüyorum:

Yağmur ya da kar gerekli değilmiş insanoğluna kış gelmesi için.

Bir faniye vefa gösterip, vefasızlık görmesi yeterliymiş. Bunu öğrenmek için de gerçekten yaşaması gerekiyormuş kişinin.

Yaşamak gerçekleri, camın ardından bakmaya benzemezmiş.

"Gel" demek yetmezmiş aynen "git" demenin yetmediği gibi.

İşığı kapatınca her zaman uyumazmış insan, düşünceleri kilitli sandıklara koymadıktan sonra.

Her gülümseme mutluluktan olmazmış, her pişmanlığın yapılan bir şeye olmadığı gibi.

Her hayalin gerçek olmazmış. Her gerçeğin hayal olmadığı gibi.

Kilit üzerine kilit vurmamak gerekirmiş birçok duyguya.

Bir söz hayata yön verirmiş farkında olmadan. Bir söz de hayat bitirmiş bilerek isteyerek.

Hey gidi hey dermiş gözlerinde buğulu bakışlarla.

Bekler olmaz, olur bulmaz, bulur da geç kalırmış insan.

Yarımı tamamlar, tamamı yarım edermiş. Uzaklara dalar da dönmezmiş.

Nefes alır verir de hesap vermezmiş. Koşar koşar da yetişemezmiş. Sahte gönüllerde hakikati aramış.

Kaybeder de kabul etmezmiş...

İşte insan bu ya koskoca bir ömrü: "–MIŞ" gibi yaşarmış.

Hale Çelik

KİTAP TANITIM SAYFASI

Abdullah
AYDIN

Küçük Prens İncelemesi

Evet sizinle en sevdiğim ve başucu kitabım olan yediden yetmişe herkesin okumasını şiddetle tavsiye ettiğim küçük prensi inceleyeceğiz.

"Küçük Prens" (Fransızca: Le Petit Prince), Antoine de Saint-Exupéry tarafından yazılan felsefi ve masalsı olarak hem çocuklar hem de yetişkinler için evrensel temalar barındıran bir eserdir. Kitap, Bir askeri pilotun Sahra Çölü de B-612 adlı bir asteroitten gelen Küçük Prens ile karşılaşmasını anlatır. Bu karşılaşma, hayatın anlamı, özgürlüğün, sevmenin, sevginin ve insan ilişkileri üzerine derin bir yolculuğa dönüşür.

Eserin en güçlü yönlerinden biri, basit ve akıcı diliyle karmaşık konuları ele almasıdır. Küçük Prens'in ziyaret ettiği gezegenler ve karşılaştığı yetişkinler, modern toplumun anlamsız yanlarını simgeler. Kral, işadamaı, sarhoş gibi karakterler, insanların güç, zenginlik ve boş alışkanlıklar peşinde nasıl kaybolduğunu gözler önüne serer.

Özellikle de eser içinde şu söz "Büyükler böyledir işte. Ama onlara kızmamak lazım. Çocuklar, yetişkinlere daima büyük bir hoşgörür göstermeli.

Neyse ki, yaşamın anlamını bilen bizler için, rakamların hiçbir önemi yok. "İle de çocuk özgürlüğünü, fikir dünyalarının kirli olmaması ve hayal dünyasını çok güzel özetlemiştir.

Eser içerisinde Gül, tilki ve yılan gibi karakterler ise sevgi, dostluk ve sorumluluk gibi temel değerleri temsil eder. Özellikle tilki ile olan diyaloglar, "bir şeye bağlanmak" ve "gönül gözüyle görmek" gibi felsefi mesajlar içerir. Yazar, "Önemli olanı gözler görmez, ancak kalple hissedilir" diyerek eserin ana temasını özetler.

Sonuç olarak, Küçük Prens sadece bir çocuk kitabı değil, aynı zamanda okuyuculara hayatı, ilişkileri ve kendi iç dünyalarını sorgulama fırsatı sunan zamansız bir başyapıttır.

Sadeliği, derin anlamları ve akıcı ve dokunaklı hikayesiyle her yaşta okuyucuyu etkilemeye devam etmektedir.

İyi okumalar dilerim.

Rüstem AHRAZOĞLU

NALET OLSUN

Sevem dersin ama olur bir diken
Çaresi kor senin yuvanı yıkan
Öpsen yanağından sanki bir beton
Lanet olsun böyle,böylesi yâre.

Tutarsın elini çeker geriye
Sardırılmaz belini dönen deliye
Sohbet etsen başlar yalan,hileye
Lanet olsun böyle,böylesi yâre.

Okşasan saçını belik ördürmez
Kolunu atsan yar göğsünde durdurmaz
Ne yaptığın gizli tutar bildirmez
Lanet olsun böyle,böylesi yâre.

Yakarsın ocağı bir duman tüter
Dumanın içinde senide yakar
Kırk yıllık aşkını bir hiçe satar
Lanet olsun böyle,böylesi yâre.

Sahte gülücükler atar yüzüne
Kurt işletir bedenine,özüne
Azgın, azgın bakar senin yüzüne
Lanet olsun böyle,böylesi yâre.

Rüstem Ahrazoğlu

BÖYLESİ YAR

Yâr dediğin burcu burcu kokacak
Baktı mı gözüyüm ağı akacak
İçerinden birkaç yeri yakacak
Kurban olam böyle böylesi yâra.

Yâr dedin mi sevmesini bilecek
Sevdi mi de senin için ölecek
Cenazeni kılıp imam olacak
Kurban olam böyle böylesi yâra.

Yâr seni gördü mü bir gülüş yeter
Dünyanın işinin hepsi biter
Sarılıp koklayıp bir kende öper
Kurban olam böyle böylesi yâra.

Sarılacak yâr incecik beline
Öptü mü de tat verecek diline
Ahrazoğlu'm gayri gider ölüme
Kurban olam böyle böylesi yâra.

Rüstem Ahrazoğlu

MAHŞER GÜNÜ

Cenazen de helal etmez hakını
Sen bilirmisin ki toprak altını?
Bir giyersen cehenemin kürkünü
Hak sahibin bulamasan ne dersin?

Dünyada hoş olur kul hakkı yemek
Dile kolay gelir vermiyom demek
Giyersin sırtına ateşden gömlek
Cayır cayır yanışına ne dersin?

Kimse tutmaz haksızların elini
Mevlam yakar o küfürbaz dilini
Oğlun kızın kaldırmaz bak ölünü
Aralıkda kalışına ne dersin?

Öksüzün, yetimin yeme malını
Bekler seni mahşer hesap günüğü
Eğer bulamasan Ahrazoğlu'nu
Sordu mu yaradan söyle ne dersin?

Rüstem Ahrazoğlu

Bilmece Bulmaca Çocuklar İçin

Bilmeceleri cevabı olan görselle eşleştirelim.

En çok kardeşi olan meyve hangi meyvedir?

İki kapaklı,
Çok yapraklı,
İçinde bilgi saklı.

Dışı var, içi yok;
Tekme yer, suçu yok.

Ağız var odun yutar,
Bacası var duman tüter.

Kuyruğu var canlı değil,
Konuşur ama insan değil,
Cami var ama,
Pencere değil.

Ne kanı var ne canı,
Beş tane dir parmağı.

Bakınca görünürsün,
Kaçınca kaybolursun.

Ben giderim o gider,
Üstümde gölge eder.

Bize ışık verir,
Daha sonra erir.

Çarşıdan aldım
Bir tane,
Eve geldim
Bin tane.

Çocuklar İçin

Şiirin Hikayesi

Minik kızımın cumhuriyet için yazdığı
ve...

Sümer ilköğretim okulunda Birinci seçili
şiiri

YÜZÜNCÜ YILI CUMHURİYETİN

Bundan tam yüz yıl önce
Atamız bir fidan dikmiş yurdumuza
Cumhuriyet koymuş fidanın adını
Bize armağan etmiş bu cennet vatanı
En aydınlık geleceklere

Ne mutlu türküm diyene demiş
Çalış güven övün diye nasihat etmiş
Yıl 1923'müş bugünün küçükleri
Yarının büyükleri diye seslenmiş
Ve biz çocuklara en güzel bayramı hediye
etmiş...

Biz cumhuriyet çocuklarıyız
İlimle bilimle
Çiçeklerin kokusu
Yağmuru bulutu
Sevgiyle neşeyle
1923'ten beri atamızın izindegiz

Yüzüncü yılı cumhuriyetin
Ay yıldızlı bayrağımız göklerde
Kulaklarımızda atalarımızın sözleri
Gözlerimiz Atatürk'ün gözlerinde
Emin adımlarla yürüyoruz yarınlara
Cumhuriyetin yüzüncü yılında

Yağmur Beren ELMAS

10 KASIM 1930

Türkiye Cumhuriyetinin Kurucusu,
Başöğretmen
Mustafa Kemal ATATÜRK'ü
Rahmet Minnet ve Saygıyla anıyoruz...

10 KASIM TÜRKÜSÜ

Atatürk! Anıtkabir devrimlerini söyler,
Bozkır ovalarına, Erciyes'e Ağrı'ya,
Ulusun egemen olduğunu
Özgür olduğunu
Haykıracağım haykıracağım işte,
Senin sustuğunca!

Yolunda yürüyeceğim Atatürk:
Ana baba oğul kız,
Dere tepe bucak köy,
Yeryüzü yaşamalarım ile değil
Oralarda, Senin gittigince!

Atatürk, taşıyacağım
Çanakkale'de, Sakarya'da,
Çankaya'da, al al,
Senin taşıdığını;
Yurdun gök ülkesi
Dalgalanırken,
Senin bayrağını yücelteceğim.
Senin çıktığınca.

F. Hüsnü DAĞLARCA

BİR GÜZEL TEYZE

Fatma Narin KILIÇ

Fatma Narin KILIÇ

"Sıracalı mikrop!" diye söylenerek oturdu yan tarafta ki koltuğa. "Böylesine güzel kadınların yanında, bunun gibi tipsiz erkeklerin olması hiç hoş değil. Baksana kızım şu adama, hem çirkin, hem de fodul!" Dedi. Elimde, ekranına baktığım telefondan başımı kaldırdım.

"Anlamadım?" Dedim.

"Şu öndeki oturan çiftten bahsettim. O kadar dalmışsın ki, telefonun ekranına, az kalsın içine düşeceksin!" Dedi.

"Ne demiştiniz? Özür dilerim, tekrar eder misiniz?"

"Şu öndekiler diyor, çok uyumsuzlar! Kadın Allah'ı var, çok güzel. Adamın tipine bak, at hırsız kılıklı! Aboov yok yok! Bir de pis pis ter ve cuvara kokuyor," dedi, önde oturan çiftin ensesinden suratını ekşiterek...

Tabii, bana bunları söylerken başında sarılı olan, mavi boncuklu tülbentin öne sarkan ucuyla ağzını kapatıp "mın mın" ediyordu. Normaldi yani, anlamamış olmam. "Hımm," dedim ve tekrar telefonla uğraşmaya devam ettim.

"Eee kızım, sende ne var bu meretin içinde? Gözün ağrımıyor mu? Az camdan dışarıyı izle bak hele... Bak bak! Voooo şooo tepelere! Her yer gül, çiçek, börtü böcek, şeker pancarı, günebakanlar, mısır tarlaları. Buğdaylar sarısını giyinmiş, iğde ağaçları kokuya bürünmüş, yamaçlarda patika yollar, her taraf çayır çimen, yalın otları ile dolu," dedi.

Cam tarafına doğru çevirdim yüzümü. "Aynen teyze, tepeler de pek yüksekmiş," dedim.

"Ha! Sen beni yine dinlemiyorsun," dedi. Azarlar gibi bir ses tonuyla.

"Hayır da teyze, bize ne yahu evli çiftlerden? Onlar belki de birbirinin kalplerine bakıyordur, tipine değil. Bilemeyiz... Belki de adamcağız çok çok iyi biridir, eşini de belki çok seviyordur. Dedikodu yapmayalım, günah. Dedim.

"He, iyi yaaa, iyi iyi, çok iyi!" dedi, kafasını sağa sola salladı.

"Ben onlara laf ettim amma, kusura kalma kızım. O, çirkin adam, şu güzel kadına öfkeleniyordu, otobüse binmeden evvel.

Adama o yüzden hayıflandım. Kadıncağız da sessiz sessiz ağlıyordu. Üzüldüm..." derken, birden bire heyecanlı bir ses tonyla: "Yok anam, yok gııı! Çirkin adamın içi de çirkindir! Aynı, benimle aygır gibi!" Dedi.

Arkasından... Seslendi muavine: "Bana bir su ver hele evladım. Su..."

"Muavin, suyu aldı getirdi. Teyze suyu "ohhh" diye, diye şapur şapur içti. "Yarabbi şükür!" dedi. Yine önüne sarkan mavi boncuklu tülbentin ucuyla, önce ağzını, sonra da öfkeden terlemiş yüzünü, gözünü sildi.

— Çok amaçlı, dedim

— Ney yavrum?

— Tülbent

— He öyle, öyle! Namahrem görmez saçımı başımı. Güccük yaşımdan beri takarım. "Allah'ımmm, Allah'ım! Kurbanın olam Mevlam! Yakma ha, yakma! Cehennemde, şu g.tü açıklar gibi!" Dedi. Yorgun ve kararmış avuçlarını açıp yüzüne sürdü. Gülümsedim. Hoşuma gitti bu sözleri söylerken kendinden emin halleri.

— Oyy teyzem, sen cennete gidersen beni de yanına al emi?

— Kocan güzel mi gı?

— Bilmem, fena sayılmaz.

— Onu da mı cennete alacaksın?

— Neden sordun ki?

— Ahh kuzummm! Benim herif çok çirkin. Üstelik kaba saba, küfürbaz, içer, s...r gezer! Ağzını bir açınca, direk sülaleni, ceddini, ananı, bacını katar karıştırır. Anam ölmüş, ceddim toprak olmuş! Cennete onunla girmem. Bu dünyada çektim, ahirette başka isterim! Yok anam, yooookkk! Cehenneme giderim de, yine onu istemem! diyor, dudağıyla da sürekli "cık cuk" yapıyordu.

— Haaa teyze, sen değişiklik istiyorsun?

— İsterim ya, istemem mi! Nörecem orada onu, ömrü kesilsin! Senin de dediğin gibi, daaşiklik olsun! İsterim. Dedi.

Gülümsedim desem yalan olur; kahkaha attım...Etraftaki yolcular dönüp bana baktı, utandım! Teyze ise lafa devam ediyor, arada bir: "Başın ağrısı mı gıııııııı?" diye soruyordu.

— Yok teyzem yok! Sohbet organik, ben dinlerim seni! Sevindi.

— Yedi çocuk doğurdum, beş kız, iki erkek... Hepsini zorlukla büyüttüm. Çapaya gittim, bostan ektilim, tavuk cücük besledim, sattım, kattım, savurdum. Allah razı olasıcalar, şimdi anam ne haldesin demezler! Yok mu o gelinler... Oğlanların kellesi iki olunca unuttular beni!

— O ne demek ki teyze, kellesi iki olmak?

— Yani evlenince tek olan başlan çift oluyor ya, demek! Gece hocaları var ya, onlar işte onlar...

— İlk gelini alınca, kapıda davul gümüleyince rahmetli anam "Kızım kızım, boş sevinme, gözün aydın! Aha düşman geliyor!" demişti. Ne de haklıymış! Gelinler, oğlanları yaklaştırmıyor bize, dedi ve derin bir nefes boyu iç çekti.

Zaten yılların çilesi yüzünden belliydi.

Güneşin yaman sıcağı ona hiç masum davranmamış olmalıydı ki, teni derin kırışıklıklarla doluydu.

— Ben basma entari giyiyorum. İş görürken, ahıra girerken şalvarımı üstüme çekiyorum, başıma tülbent sararım. Ellerim ceviz temizlemekten yeşerir, benden huylanır el kızları. Amma ki... Cevizi kışın yerken huylanmıyorlar! Yufka eklemek açıyorum, tereyağı, peynir yapıyorum, yolluyorum; yerken huylanmıyorlar! Yanlarında gezdirmeye utanıyorlar. Bakma sen kılığımı, kıyafetime; hepsini okuttum, evlendirdim, yerine yerleştirdim.Büyük gelinimle oğlum avukat, Allah var, saygısızlığını görmedim.Ama güccük gelin öyle mi? Köy kızı hem de bacımın kızı.

— Teyzesiyim! Aldık getirdik çapa tarlasından, hanım ettik oğluma. Özü kuruyasica, şimdi beni beğenmiyor! Oğlumun parasıyla kızlarımla bana caba satıyor."Sonradan görme, gavurdan dönme irezil!" dedi.Belli ki küçük gelinden hiç hazzetmiyordu.— Şimdi onun yanındaydım. Üç gün durdum da..."Yüzü eğri, soyka!" Bir kez gülmedi! Kalktım da evime gidiyorum.

— Oğlun "Kal anne," demedi mi?

— Yooook! Hiç der mi? Gece hocası dersini iyi ezberletmiş. Öptü, sarıldı, "İyi yolculuklar anacığım," dedi, otobüse bindirdi.

— Boş ver, üzülme teyze. Annemin de beş gelini var, o da senden farklı değildi. Dedim.

— Nerelisin yavrum sen?

— Kahramanmaraşlıyım.

— Neresinden, hangi köyünden? De hele de!

— Köyümüz yok, Elbistan, ilçesindenim. Ama uzun yıllardır başka şehir de yaşıyorum.

— Anan baban sağ mı?

— Hayır, sizlere ömür...

— Vahhh, pekte tezesin, üzüldüm! dedi ve sustu bir müddet. Sonra...

— Kızım kızım, yanlış anlama beni. İçim dışım dert dolu. Onca yolu gelinim, oğlum için kat ettim; yüz bulamayınca arkama bakarak evime dönmek zoruma gidiyor. Gel gör ki... Onca sene yokluk çektim. Hem dayak yedim, hem de tövbe dilim varmıyor o çirkin adama avratlık yaptım! Yıllar geçti, hâlâ düzelmedi. Az nazlansam, bu yaşta bile eline geçeni başıma çalar. "Namussuza naz neylesin, kokmuş ete tuz neylesin!" dedi, ağlamaklı bir ses tonuyla.

— Çocukken de çileyle büyüdüm."Kız oldum gır eşşeğe, gelin oldum ger eşşeğe binmedim."Hepsi boşunaymış, evlatları için çektiğim çile, dedi, kendi şivesiyle...

Zaten ufak tefek, minyon tipli bir teyzeydi. Bunları söylerken o kadar küçüldü, o kadar küçüldü ki, oturduğu koltukta adeta eriyip, yok oldu üzüntüden. Hüzün dolu gözlerinden dökülürken ılık ılık yaşlar, basma eteğine süzülüyordu. Bu defa başındaki mavi boncuklu tülbentin önüne sarkan ucuyla gözyaşlarını sildi. Bense...Başımı öne eğerek, ona göstermediğim göz pınarlarıma dolan gözyaşlarımı,tekrar ekranına döndüğüm telefonun ekranına akıttım.

O kadar çok üzüldüm ki...

Yutkunarak,"Eyvahlar olsun," dedim içimden...

Hüzünlü Kent - Fatma Narin KILIÇ

Hatice GÜZEL

**PATİKAYOL 2
DAĞLARIN CANLI KALBI**

Narin; Dimdik dağların canlı kalbine açılıyordu. Biraz ilerde bir dere akıyordu. Taşların arasında kıvrılan berrak su ışıltıyordu.

Su, küçük seslerle gülüyor gibiydi. Narin durdu, suya avuçlarını daldırdı. Su soğuktu. Soğuk ellerini yüzüne sürdü. Soğuk su tenine değince gözleri kapandı. Sanki dağın nabızı onun kalbiyle bir olmuştu. Çevresinde çiçekler dans eder gibiydi; mavi dağ sümbülleri, sarı gelin çiçekleri... Yeşil otlar, her biri rüzgârla birlikte eğiliyordu, kalkıyordu; sanki selam veriyorlardı. Dağlarda yalnızlık yoktu.

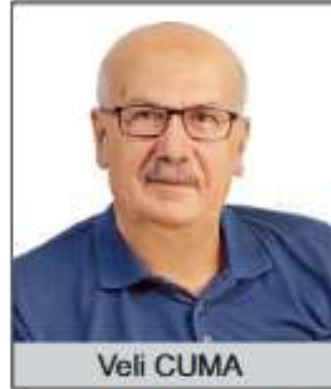
Narin kollarını açtı, rüzgâr yüzüne vuruyordu. Gözlerini kapadı. Özgürlük, bu san papatyalar dolmuştu. Her biri yüzünü gökyüzüne çevirmiş, sanki şarkı söylüyorlardı. Narin eğilip birini nazikçe tuttu. İnce sapını parmaklarının arasına koyarken içinden bir şey geçiverdi. "Bu dağlarda her şey diri, her şey canlı, yaşıyor," dedi.

Narin evine doğru yol aldı.

Patika yolda, Narin'in gözleri doldu. Doğanın canlılığı da...

Narin gülümsedi. Yürüdükçe yorgunluk yerini sıcaklığa bırakıyordu. Narin çadıra yaklaşmıştı. Annesine, ekşi ayrana, taze peynir kokusuna...

Bu yol sadece dağlara değil, annesine çıkıyordu.

Veli CUMA

ARMUDUN TADI BALDI isimli kitabımdan

ARMUDUN TADI BALDI

Armudun tadı baldı

Uzanan tarlalarda

Bir tek, yaşlı mı yaşlı armut ağacı vardı.

Su akıyordu dereden şınıldayarak

İhtiyar bir adam

İhtiyar bir ineğin peşinde

Gözleri derinde

Yanakları çökük bir vaziyette

Boynunu bükmüş bakıyordu.

Vadiden koca bir nehir akıyordu.

Domatesi domates gibiydi

Biberi biber gibi

Tadımlık gelmişti bir kez

Aradım çok kez.

Köyler gördüm nehir kıyısında

Ve köylüler gördüm havlu kapısında

Yaşları yetmişti

İşleri bitmişti.

Tarlalar uzanıyordu vadinin kıyısında

Susuz, kurak.

Vadiden koca bir nehir akıyordu.

Gözleri derinde

Yanakları çökük vaziyette adamlar

İç çekip

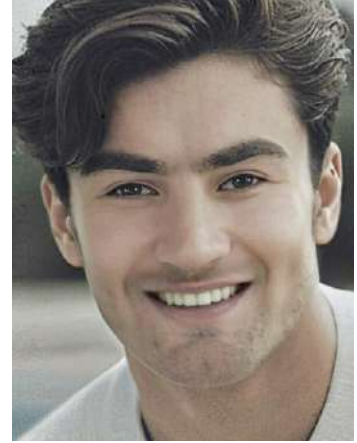
Dumanlarını tütürüp

Boyunlarını büküp bakıyorlardı nehre.

Habersiz ve çaresizdiler

Ali KÖŞKER

Hüseyin
EKİCİ

ZAMANE

Milli duygu yüklü canlar var idi
O insanlar mumlar gibi eridi
Göbeğin gösteren nesil türedi
Bu nasıl zamane bilemez oldum.

Sosyal medya geldi ahlak kalmadı
Verilen eğitim yerin bulmadı
Sevgi saygı ile kalpler dolmadı
Dünya'nın tadını alamaz oldum.

Doğruları dokuz köyden kovan var
Başarıyı doğrayacak havan var
Yeğenlerin başlarını ovan var
Mutluluk içinde gülemez oldum.

Gov gıybet dedikodu her yerde
Çare bulunmuyor böylesi derde
Manevi duygular var mı ki, nerde
Dostların yanında kalamaz oldum.

Hak hukuk gelenek nerede kaldı
Menfaat düzeni yerini aldı
Güvensizlik ruhu kalplere doldu
Bir toplum içine gelemez oldum.

Gençliğimiz atasını takmıyor
Üşüse de ocağını yakmıyor
Bayramlarda el öpmeye çıkmıyor
Gördüğüm yanlışı silemez oldum.

Köşkerim Dünya'da düzen bozuldu
Sefil olanlara kuyu kazıldı
Garibanlar bombalarla ezildi
Gönülden sazımı çalamaz oldum.

3 Ekim 2025
Kültür Ve Turizm Bakanlığı Halk Şairi

CAN ÖZÜM...

Her hayat sayfasında zehir zemberek buldum
Dalarak deryalara acı yüküyle doldum
Sevgiydi istediğim ne çok sevgisiz kaldım
Tat aradım durdum hep ballarda iki gözüm
Bana şifa olacak balımdasın can özüm.

Ne zaman çiçeklensem hazan çarptı yüzüme
Hangi bağa girdiysem çubuk değdi gözüme
Üzülüm harcadığım bir çift sevgi sözüme
Savruldum yaprak yaprak dallarda iki gözüm
Umutla tutunduğum dalımdasın can özüm.

Yılları sırtladıkça bitap yollara düştüm
Bir yanım ayazlarda yüreğimden buz eştim
Bir yanım kor ateşti yanan közünde piştim
Oyuncağa çevrildim ellerde iki gözüm
Aşka konan kuş gibi elimdesin can özüm.

Deli rüzgarlar gibi ıslık çaldım hoyratla
Düştüğümde sen tuttun son bir çare gayretle
Şu işe yaramazı kaldırdın ya hayretle
İzini süreceğim yollarda iki gözüm
Sabırla yürüdüğüm yolumdasın can özüm.

İçimde büyü diye gönül saksıma diktim
Seni sulamak için gözümde yaşlar döktüm
Bu alemde sevgiyi kalbime senle ektim
Kokunu soluyorum güllerde iki gözüm
Rengine vurduğum gülümdesin can özüm.

Beyzade, günler senin durma yârine koştur
Anla ki onsuz aldığın her bir nefesin boştur
Sar sinene sınımsıkı miskin gönlünü coştur
Sevdamız konuşulsun dillerde iki gözüm
Her an seni söylerim dilimdesin can özüm.

Beyzade / Hüseyin Ekici

Ahmet ÖRNEK

AŞKIN SEMAHI

Ey benim akasya çiçeği kokulum
İlgaz'ın yeşil yangınlarını yüreğimde tutuşturanim
Say ki her gece Kızıllırmak süzülüşünle
Avuç avuç su taşıyorsun
Ateşler içinde yandığım rüyalarım
Saçlarından kızılıyapraklar dökülüyor
Kabirsiz bedenim sahipsiz ruhum üstüne
Bir Çankırı son baharıdır kapımı çalan
Ecel dediğin nedir ki senin yokluğunun yanında

Eyy benim türkü yüreğim
Bir Neşet Ertaş ezgisine eşlik edip
Adı Leyla olmasa da yazımı kışa çevirenim
Haydar dedemden icazet alıp
Kaç bahar yolunu beklemişim Çeşnigir
köprüsünde
Kaç fırtına dağıtmış senli kurduğum hayallerimi

Lal ettiğin dillerim konuşsun diye
Bir pabucun tersiyle
Ağzımı ovmuşlar Hasan dede ocağında
Hacı Taşan ustam
Şimdi uzaklardan bakan ben oldum dedikçe
Kaç hançer rüştünü ispat etmiş yüreğimde
Ömrümü adamışım yüzüme dokunan tek
nefesine
Can dediğinin ne kıymeti var ki canana kurban
edilmedikçe

Eyy benim hak divanında yüz akım
Boynumu büküp duaya durmuşum Seyitgazi
türbesinde
Yunus'un dergâhında iki yüreği tek aşkla
müjdeleyip
Eskişehir semalarında uçan kuşlara anlatmışım
ahvalimi
Bir Kırşehir sabahında kar yağarken kara bahtım
üstüne
Aşık paşaya niyaz ederken görmüşüm düşlerim
de seni
Ve bir Yozgat sürmelisinde
Nida Tüfekçi ustamın sesinden huzuru dinleyip
Ortaklık etmişim bozkırın yoksul hikâyesine

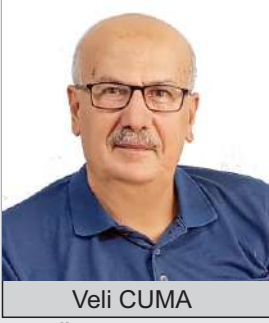
Ey gönlümün gem almaz perisi
Nevşehir'in sevgi sancağında resmini görmüş
Suluca höyükte can suyu verip yüreğimdeki sevda
tohumlarına
Canım da cananım da sana emanet deyip
Hanesinde konuk olmuşum Hacıbektaş'ı Veli'ye
Ve bizim için en güzel dilekleri dilemişim
Delikli taştan süzülüp geçerken

Eyy benim can özüm
Göz göz olmuş yaralarım Banaz'da
Bakırla demirin tunç,
Sevgisiz insanın hiç olduğunu dinlemişim
Pir Sultan Abdal'ın asırlardır susmayan sazından
Şarkışla da Veysel babanın kara toprağıyla
yarenlik edip
Gemerek'te denizlerin mavisıyla selamlamışım
evreni
Madımakta duman duman yanmış
Ateşler içinde aşkın semahını dönmüşüm seninle
Hem de ellerini hiç bırakmadan

Ey benim son sözüm
Adım adım dolaşıp iç Anadolu'yu
İçimdeki senli yangınların harını
Erciyes'in poyrazıyla soğutmamak olur mu?
Olur mu?
Niğde bağlarına sevdamızın nişanesini
bırakmamak
Ve Konya'dan dünyaya "kim olursan ol yine gel"
diye değil
Nefsimin nefesimin efendisi sensin diye
Sana seslenmemek olur mu?

Eyy benim hiç dinmeyecek ince sızım
Bir bayram sabahı kapını çalsam
Karanlıkları bayramlık gülüşlerimizle aydınlatıp
Kalbimizdeki ikilikleri silsek aklımızdan
Ve muhabbetle sığınıp Hacı Bayram'ı Veli divanını
El ele çıksak Mustafa Kemal'in huzuruna
Minnetimizi gözümüzden dökülenlerle değil
Özümüzden yüzümüze yansıyanlarla
Devretsek gelecek nesillere
Ve ben unutup Ankara'nın acılarının başkenti
olduğunu
Yüreğimdeki İlgaz'ın yeşil yangınlarına eşlik etsem
Saçlarını koklayıp avuç içlerinden öperek

Eyy benim kara yazgım ben hallerimi arz ederken
Unutuldum sanmasın Hüseyin Gazi pirim
Bir şafak vakti gümüş kanatlı meleklerle avlusuna
inip
Sen kokulu yediveren güller büyüteceğim pirimin
ayak izlerinde
Ve gönüller çerağında mum niyetine kirpiklerimi
yakıp
Son kez senin ismini sayıklayıp
Kör kıldıktan sonra kalbimin gözünü
Vaadi cennette kavuşmak umuduyla
Azrail'le kol kola gelişini bekleyeceğim
Ahmet ÖRNEK

Veli CUMA

Bir
Çocuk
Öyküsü

GÜZEL ÖTEN KUŞ

Tekin kasabada, iki katlı bir evde oturuyordu. Bu ev küçük bir bahçenin içindeydi. Bahçede iki limon, üç portakal, bir de yaşlı söğüt ağacı vardı. Artık güz gelmişti. Geceler az da olsa serinlemeye yüz tutmuştu.

Tekin o sabah uyandığında pırı pırlı pırlı sonbahar güneşi ile karşılaştı. Yatağından kalktı. Tüy gibi hafifti. Pencereye doğru yürüdü. Gözü nasılsa limon ağacına takıldı. Limon ağacının en üst dalında küçük bir kuş yuva yapmaya uğraşıyordu. Kuşun tüyleri rengârenkti. Tekin bir kuşun tüylerinin bu kadar çok renkli olabileceğini hiç düşünmemişti. Şaşkınlık içinde kuşu seyretmeye daldı. Kuş bir zaman sonra izlendiğinin farkına vardı. Durumdan tedirgin oldu. Tekin hemen geri çekildi. Kuşun ürküp gitmesini istemiyordu. Onu hiç görmemiş gibi davrandı.

Aradan birkaç gün geçti. Kuş yuvasını tamamlamış ve yerleşmişti. Fakat hiç ötmüyordu. Tekin "Tüyleri güzel olan kuşun sesi de güzel olmalı" diye düşünüyordu.

Başka bir gündü. 0 sabah daha önce hiç duymadığı güzellikte bir kuş sesiyle uyandı. Yatağından fırladı. Pencerenin önüne geldi. Bu denli güzel öten kuşu merak ediyordu. Öten, limon ağacına yuva yapan kuştı. Yuvasının kenarında ayakta duruyor, dinlenip tekrar ötüyordu. Tekin:

-Haydi, ötmeye devam et, dedi Kuş. Kuş, sanki Tekin'i duymuş gibi ötmeye devam etti. Tekin heyecanlandı:
-Haydi, güzel kuşum! Bir daha öt, bir daha öt!

Kuş Tekin'i kırmadı. Bir daha öttü. Sonra art arda ötüşlerini sürdürdü.

Zamanla birbirlerine iyice alıştılar. Arkadaşlıkları ilerledi. Kuş ona her gün şarkılar söylüyordu. Tekin ise kuşun beslenmesi için pencerenin önüne yiyecekler koyuyordu.

Derken havalar biraz daha soğudu. Rüzgârlar daha sert esmeye başladı. Gökyüzünde bulutlar gözüktü. Şimşekler çaktı. Gök gürledi. Bardaktan boşanırcasına yağmurlar yağdı. Dağlar beyaz örtülerini giydi. Kuş, kış boyunca sesini çıkarmadı. Bir kere dahi ötmedi. Yoksa hasta mıydı? Dili mi tutulmuştu? Tekin bu soruların yanıtını bir türlü bulamıyordu.

Sonra yavaş yavaş ilkbahar geldi. Havalar ısındı. Çiçekler açtı. Ağaçlar yapraklandı. Küçük kuşun dili çözülmüştü. Tekin artık her sabah Güzel Öten Kuşun şarkılarıyla uyanıyordu. Bu her gün böyleydi. Ama o sabah boşuna bekledi. Kuş bir türlü ötmüyordu. Yatağına sağına soluna döndü. Sonra dayanamayıp kalktı. Doğruca pencereye gitti. Söğüt ağacında Güzel Öten Kuş'unu aradı. Ne yazık ki kuş görünürlerde yoktu. Korkuyla ürperdi. Acaba kuşa ne olmuştu?

Yoksa?

Bunu düşünmek bile istemiyordu. Kendisini biraz olsun rahatlatmak için:
-Bugün hava güzel, belki de şöyle bir dolaşmaya çıkmıştır, dedi. Fakat yüreğindeki sıkıntıyı atamıyordu. 0 gün kahvaltısını iştahsız yaptı. Kulağı kırışte bekliyordu. Lakin Güzel Öten Kuş o gün, ertesi gün ve daha ertesigün ortalıkta gözükmedi.

Tekin ne rahat uyuyabiliyor ne de ağız tadıyla yemek yiyebiliyordu. Tekin'in durumunu annesi fark etmişti:

-Neden iştahsızsın? Yoksa hasta mısın? Diye sordu.

-Hasta değilim, dedi Tekin. Güzel Öten Kuş için üzülüyorum.

Annesi:

-Üzüldüğün şeye bak! Dedi. İnsan, hiç küçücük bir kuş için üzülür mü?

- Anlaşılan çok sevmişsin orayı?

- Evet. Orada pek çok ağaç ve arkadaş var. Oysa buralarda her gün ağaçlar kesiliyor. Kendime oynayacak arkadaş bulamıyorum. Tek dostum sizsiniz. Bahçenizdeki limon ağacındaki yuva benim kaçınıcı yuвам biliyor musun?

Baksanıza her tarafa apartman dikiyorlar. Bir gün sizin bahçeli evinizi de yıkacaklar. Limon Ağacı'nı da kesecekler.

-Yani! Ne demek istiyorsun?

-Üzgünüm, burayı terk etmek zorundayım. Umarım beni anlayışla karşılırsın. Kısaca ben ormana gitmek, arkadaşlarımla birlikte orada yaşamak istiyorum.

-Ya ben ne olacağım? Her gün bana şarkı söylemene öyle alışmıştım ki.

-Mecburum. Er veya geç mutlaka ayrılmak zorundayım buralardan.

-Yok mu bir çaresi?

-Lütfen beni anlamaya çalış. Ben bir kuşum ve kuşlarla birlikte mutluyum. Arkadaşlarımla birlikte olmak, hele biz kuşlar için daldan dala uçmak öyle güzel ki. Bir görersen ormandaki temiz havayı, kuşların şarkısını bir de orada dinlesen hak verirdin bana.

-Sana çok alışmıştım, dedi Tekin.

Güzel Öten Kuş:

- Bak Tekin. Bu kentte ağaçlar sökülüyor. Yenileri dikilmiyor. Her taraf betona dönüşüyor. Ağaçların sökülmesiyle birlikte kuşlar yuvasız kalıyor. O nedenle kasabayı terk ediyorlar. Çok az kuş kaldı buralarda. Benim de yuvasız kalmamı ister misin?

-İstemem, dedi Tekin.

Biraz düşündü. Sonra Kuş'a:

-Haklısın, sana ne söyleyebilirim ki? Söylediklerinin hepsi doğru. Biz ağaçların yok edilmesine seyirci kalıyoruz. Yeni ağaçlar yetiştirmiyoruz.

-Üzülme. Kasabada ağaçların sayısı arttığı an kuşlar yeniden dönecek.

-Sen de dönecek misin?

-Elbette. Ama lütfen üzerinize düşeni yapın. Kasabanızdaki ağaçların kesilmesini önleyin. Yeni ağaçlar dikin.

-Seni çok özleyeceğim. Sakın beni unutma olur mu?

-Seni hiç unutulabilir miyim? Bana sen baktın bütün kış. Seni her ilkbahar arkadaşlarımla ziyaret edeceğim. Yeter ki dalına konabileceğimiz ağaçlarınız olsun.

- Beklerim, dedi Tekin. Her zaman beklerim.

Güzel Öten Kuş son kez şarkılarını söyledi. Uzun uzun öttü. Sonra:

-Hoşça kal Tekin, dedi. Uçup gitti.

Tekin:

- Yolun açık olsun Güzel Öten Kuş, dedi. Arkasından el salladı. Duygulanmıştı. Kendi kendine:

-Kuş haklı, dedi. Kuşları kasabamızdan uzaklaştıran bizleriz. Eğer ağaçları kesmeye devam edersek, fidanlara zarar verirsek ve yeni fidanlar dikmezsek bize şarkı söyleyen kuşlarımız olmayacak. Kuş çok haklı...

Tekin:

- Ne yapayım anne? Elimde değil. Onun bana her gün şarkı söylemesine öyle çok alışmıştım ki.

-Boş ver, üzme kendini.

Güzel Öten. Kuş'un kayboluşunun dördüncü günüydü. Tekin o gece de rahat uyuyamamış ve erkenden uyanmıştı. Unutmak istemesine karşın yine Güzel Öten Kuşu hatırlamıştı. Birden pencere camının tıklatıldığını işitti. Dönüp pencereye baktı. Camı tıklatan Güzel Öten Kuştu. Sevinçle yerinden doğruldu.

Heyecanla:

-Nerelerdesin sen? Beni meraktan öldürüyordun! Dedi Ku'a.

- Özür dilerim, dedi Kuş. Hava çok güzeldi. Şöyle bir gezinti yapmak istedim. Uçmak o kadar hoşuma gitti ki. Uçtum, uçtum. Bir baktım ki kasabanın dışına çıkmışım. Yorulduğumu fark ettim. Dinlenmek için bir ağacın dalına kondum. Biraz dinlenince çevremde binlerce ağaç olduğunu gördüm. Sonra ne oldu biliyor musun?

-Ne oldu?

- Güzel öten kuşların hepsi orada yaşıyormuş. Beni görünce yanıma geldiler. İçlerinde akrabalarım bile varmış. Üç gün konuk ettiler beni. İnanır mısın zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Tekin endişelenmişti. Güzel Öten Kuş'u kaybetmekte olduğunu hissediyordu:

Veli CUMA

Yaşar Kemal'den
ALINMASI GEREKE DERS

Anadolu'da kurtlar bir belalıdır demiş ve devam etmiş büyük usta...Bir kurt, bir koyun veya keçi sürüsüne dalar, kurt sadece bir tanesini alır götürür ancak bütün sürüyü parçalar.Kurt dalmış sürüden artık hayır yoktur...Koyundan, keçiden başka geçimi olmayan Anadolu köylüsü, eğer sürüsüne böylesine kurt girmişse çöker, biter, açlıkla karşı karşıya kalır.Bu nedenle kurt gittikten sonra, sabah olduğunda sürü sahipleri gördükleri manzara karşısında donar kalır ve içleri kurda karşı kinle, öfkeyle dolar...

Bu durumda köylü, kurttan öcünü almak ister. Atlarına binerler, köpeklerini, iplerini alırlar, kurt avına çıkarlar. Kurtları intikam için diri yakalamaktır en büyük amaçları. Usulünü de bilirler ve sonuçta kurtları diri diri yakalarlar. Kin bağladıkları, öç almak istedikleri kurda bir fiske bile vurmazlar. Kurdu hiç incitmezler. Yalnız sağlam bir telle ya da kırıla kurdu boğazına bir çingirak takarlar ve kurdu okşayarak, sırtını sıvazlayarak ve sevecenlikle öperek salıverirler. Boğazı çingiraklı kurt sevinerek, koşarak ayrılır köylülerden. Ancak çingiraklı kurt hiçbir canlıya yaklaşmaz çünkü çingirak sesini duyan her hayvan önceden kaçır, kurt ise boğazında çingirak, bozkırlar boyunca, dağlar boyunca boşu boşuna koşar durur. Sonunda kurt dağlarda açıklıktan önce yavaş yavaş zayıflar, sonra zayıflıktan güçsüz düşer ve sonunda bağıra, bağıra, bağıra ölür. Bu, insan aklına gelen işkencelerin, zulümlerin en korkunçlarından birisidir. Kurt ancak aç kalınca anlar, boynuna çingirak geçirilirken kendisini okşayanların, sırtını sıvazlayanların ve kendisini sevecenlikle öpenlerin niyetini.

ANCAK İŞ İŞTEN GEÇMİŞTİR...

Yaşar Kemal

Akdeniz Sanat
Günleri EtkinliğindenÖmer
KIVRAK

Sahibin

Bu dünya, intiham dünyası.
Varlıkta var, yoklukta var.
Çileli bir annenin,
Dokuz aylık emekleriyle başlar.
Varoluşumuz
Bir annenin doğum, sancısıyla taçlanır .
Doğuşumuz ..
Nasıl bir kabileden
Nasıl bir ailede.
Nasıl bir inançta doğacağımızı,
Bizim seçme hakkımız yoktur,
Bizleri yaratan mevla 'nın,
Alın yazısı. Kader eylemidir.
Yaşamımız..

Bir ebenin ellerine doğar.
Ağlamamızın sağlanmasıyla başlar.
Hayat serüvenimiz.
Kız yada erkek, Köylü yada şehirli,
Açık, yada kapalı.
Emekledikçe öğreniriz.
Düşe kalka yürümeyi.
Yaşamayı ve mücadeleyi.
Zaman bizim için nasıl akar.
Biz bilmeyiz.
Asıl bizlerin emanet edildiği
Ana, babalardır.
Hayatımıza dair anıları.
Büyüdüğümüz de,
onlar anlatır biz dinleriz
bir başkasının hayatı gibi.
Genc oluruz hatalarla yaşarız.
Uyarırlar kızarlar ama.
Biz bildiğimizi yaparız.
Bizi biz yapan kendimiz özgüveni miz.

Uçuk kaçık deli dolu ,
şımartılmış duygularımız.
Hayat ve intiham akar gider.
Seçer yada seçiliriz.
Eleştirilir yada onaylanırız.
Hep topluma ve başkalarına bağlıdır.
Yaşantımız.
Ben yaptım ben ettim.
Demek olmaz.

İnsan oğlunun yaradılışında vardır.
Biz bir birimize muhtacız.
Nasıl bir annenin yada babanın
Bir lutuf ile anne karnına düşüp
Onlara mutluk olup canlanıyorsak.
Her zaman

Anne ve babanın eleştirisinede açıktır yaşantımız.
Böbürlenme insan oğlu .
Çünkü senin de bir sahibin var

Ömer KIVRAK
Şair/Yazar

Abdullah
Altunkup

YOĞUN BAKIM

Eh be doktor! Sözüm kaba geldiye af ediver. Şehirlinin dilinden pek anlamam ben. Birkaç dakikanı ayırıp dinle beni. Sana söyleyeceklerim var. Öyle emir gibi algılama! Birkaç tane istesek sıralayacağım sadece. Aslında burayı sevmeye başladım ama bazen canım çok sıkılıyor doktor bey. Yanlış anlama bu tavırlarım sana ya da çalışanlara değil. Ne haddime! Sen de anla beni ne gündüzüm kaldı ne de gecem. Her şey bembeyaz, herkes bembeyaz. Şu hemşireden Allah razı olsun. Hasta bakıcı da usandı zannımca benden. Söyleyin helal ediversin hakkını. Çocuğu gibi ilgileniyor benimle. Kendimi yüz yaşında koca bir bebek gibi hissediyorum. Köküm çürümüş, yaprakları sararmış çınar ağacı gibiyim. Azrail beni unuttu desem günaha girer miyim? Bir hoca çağırırsanız da soruversem. Hem gelmişken bir Yasin okuyuverir belki. Pek severim okumasını da dinlemesine de.

Canım doktor! Bir kere şunu anlamış değilim: Şu tepeye diktiğin lamba neden yedi yirmi dört yanık kalıyor bir türlü anlam veremedim. Hemen cevap vermek zorunda değilsin. Sonuna kadar dinle, eğer vaktin varsa tabii ki. Hem beni günlerce uykuda tutacaksın hem de lambayı hiç kapatmayacaksın tuhaf değil mi? Buraya gelmeden haberlerde duymuştum. Tasarruf tedbirleri nerede kaldı? Hala devam ediyor mu? Kapatın ışıkları ya da çekin fişimi gideyim yoluma. Kafam kaldırmıyor artık bu kalabalığı. Bunca gürültü de neyin nesi? Gelen gidenin haddi hesabı yok! Hiçbirini de tanımıyorum. Arada bir tanıdık bir ses duyuyorum. O da birkaç dakika sonra kayboluyor be doktor!

Görmüyor musun canım doktor! Dudaklarım susuzluktan çoraklaşmış toprağa döndü.

Bir de ağızımdan, burnumdan hortumlar soktunuz. Kendimi araba motoru gibi hissediyorum. Şu an genzimde ve göğsümdede şiddetli bir acı var ama söyleyemiyorum. İstedğim tek şey biraz olsun empati, doktor!

Boğazımdan günlerdir tek lokma geçmedi. Bir yudum çay, bir kâse çorba, hepsi bu kadar. Bitik aküye mi benziyorum oradan bakınca? Her tarafıma kablo taktınız. Aylardır dolmadı mı bu pil? Enjektörle su içmek gücüme gidiyor canım doktor!

Ajansları dinlemeyeli kaç gün oldu bilmiyorum. Yarın sabah gelirken bir gazete getirsen olmaz mı mesela? Baş ucuma geçip birkaç hadis okusan keyfim yerine gelirdi. Benim odanın penceresinde küçük bir Kur'an vardı haber salsan da getiri verseler ne kadar sevinirim bilemezsin.

Canım Doktor! Bir söyleyiver hele kaç gündür buradayım? Bugün hangi gün? Aylardan ne? Saat kaç? Bir şeyler söyle! Her gün gelip dosyaya bir şeyler karalayıp gitmekle dolmaz benim şarjım. Bozuk akü dikiş tutmaz, bilirim. Amacın ne doktor? Benden bu saatten sonra ne köy olur ne kasaba.

Elimi, yüzümü, ayağımı yıkmadan kaç ay geçti hiç fikrim yok. Ağızımdan burnumdan alsan da şu kabloları, bir güzel abdest alsam, şuracıkta iki rekât namaz kılsam olmaz mı?

Ölmek, ne zor şeymiş doktor! Yaşamak çocuk oyuncağı gibi geldi şu odada yattığım günden beri. Dünyanın onlarca çilesi ölmenin yanında evcilik oyunu gibiymiş ya geç anladım doktor!

Ah be doktor! Ya kaldır beni yağa ya da kapat şu aleti çıkayım yolculuğa. Yolcu yolunda gerek doktor!

Abdullah ALTUNKUP

Bestami YAZGAN

İSTANBUL

Ümit gergefinde bir nakış gibi
Canıma yazılmış isim İstanbul.
Suların koynunda mavi düş gibi
Gönlüme çizilmiş resim İstanbul.

Cansız olur ama sensiz olamam,
Dünyayı verseler bir tat alamam,
Ölse de ben senden ayrı kalamam,
Nefesim, soluğum, sesim İstanbul.

Hülyama alıştı en sarp yokuşlar,
Gönlüm bir kuş olur koynunda kışlar,
Dilim seni söyler, seni nakışlar,
Canda elvan elvan süsüm İstanbul.

Gönlüme koymuşum durmaz giderim,
Hasretinden başka yoktur kederim.
Sen varken ne servet ne taç dilerim,
Başımda dumanım, sisim İstanbul.

Ne bıkar bu gönül ne de uslanır,
Bir gün efkârlanır, bir gün yaslanır,
Hâlimi görenler divâne sanır,
Sende rehin kalmış usum İstanbul.

Ümidim sönüyor, ufkum kapkara,
Alev alev gönül düştü efkâra.
Vuslat hangi yaza, hangi bahara,
Ne zaman bitecek yasım İstanbul?

Bestami Yazgan

DOST İÇİNDİR

Kalbimize kor ateşler
Bastığımız dost içindir.
Her cefaya boyun büküp
Sustuğumuz dost içindir.

Açsın diye vefa gülü,
Sevdik, en dikenli yolu.
Dört bir yana deli dolu
Estiğimiz dost içindir.

Dikene kan suna suna,
Erdik seherin alına.
Gönlümüzü gül dalına
Astığımız dost içindir.

Yârin bir tatlı kelamı,
Unutturur cümle gamı.
Dünya derdiyle selamı
Kestiğimiz dost içindir.

Gönül düşeli gülzâra,
Müptelâyız âh u zâra,
Ömür boyu uykulara
Küstüğümüz dost içindir

Bestami Yazgan

Kimi zaman bir sözcükten yola çıkarım
Aç kalmış güzel bir kurttur o

Kimi bir düşüden ki
Kör bir gül gibi döner

Bedevi bir sabır gibiyimdir
Ey tesellisiz gece

Melih Cevdet Anday

Reyhan ALTINOK

BABA BAK OTUZ BEŞ YAŞIM

Baba bak, otuz beş yaşıım
Senin bana ne kadar heybetli
göründüğün
Benim de bir o kadar
Küçük hissettiğim çağım
Hatırlıyorum
Çorbayı kaynar olmadan
içemezdin
Biraz ılık olsun mırıldanırdın
Kızardım kendimce
Ne olmuş biraz soğuk olunca.

Baba bak otuz beş yaşıım
Şimdi çorbasız oturmuyor sofraya
İlksa sunanın vay haline
Kurtulur mu dilimden
Gülme bıyıklarının altından
O zaman ramazan davetlerinden
bahsetmem bile
Eş dost davet edince
Nazikçe geri çevirince
Buluşamayınca akranlarımla
Kızardım kendimce
Hazır yemek ne olmuş gitse diye.

Baba bak otuz beş yaşıım
Masada uyuklar İftarı yapınca
Ne kadar haklıymışsın daveti geri
çevirince
Bağışla çocuktum göremiyordum
yorgun kalbini

Baba bak otuz beş yaşıım
Dertli başım
Yıkılmış hayallerim
Kaybedişlerim
Gidişlerim
Bitişlerim
İnişlerim
Çıkışlarım
Yeniden varoluşlarım
Bir o kadar omzuma yük
konduruşlarım
Baba bak otuz beş yaşıım
Dinlendir göğsünde
Okşa saçlarımı
Sahi saç da kalmadı ki!

Baba bak otuz beş yaşıım
Yeniden küllerinden doğmaya
aşık Anka kuşum
Baba bak otuz beş yaşıım
Bir gün beni de terk edecek
çağım
Baba bak otuz beş yaşıım

Reyhan ALTINOK

**en uzak mesafe
ne afrika'dır,
ne çin,
ne hindistan,
ne seyyareler
ne de
yıldızlar geceleri ışıldayan.
en uzak mesafe
iki kafa arasındaki mesafedir
birbirini anlamayan.**

-Can Yücel -

EVLİLİK KİME YAKIŞIR?

Evlilik namaza benzer, asıl olan niyettir
Verdiği sözlerinde duranlara yakışır.
Eşlerin birbirine ödediği diyetir
Yuvayı yüreklerde kuranlara yakışır.

Yaradan'ın önünde söz vermiş ise diller
Hasret ateşi ile birleşmiş ise eller
Ayan beyan değilse biri birine haller
Şerleri bile hayra yoranlara yakışır.

Yediveren gül gibi herkese açılmayan
Daldan dala konup da hayasız uçulmayan
Ucunda ölüm olsa dönüp vazgeçilmeyen
Gönlünü bir tek yâre verenlere yakışır.

Ayran gönüllü olup dağ bayır dolaşmayan
Çakal sürüleriyle boğuşup dalaşmayan
Nefsine köle olup harama bulaşmayan
Kendi helal gülünü derenlere yakışır.

El kadar yüreklerde aşkın sazı çalsa da
Araya yollar girse, kavuşmak güç olsa da
Sevenler sevdiğine asil köle olsa da
Sevmekten önce güven verenlere yakışır.

Samyeli der beraber ağlayıp gülebilen
Hoşgörü ile bakıp kalbiyle görebilen
Kaybetmeden saygıyı ölmeden ölebilen
Aynı kabrin içine girenlere yakışır.

Safiye SAMYELİ

*** AÇ KOLONU RESULÜM ***

Ne bir karış toprağı ne yıkılmış han
verdi
Vatanımın uğruna bu yiğitler can verdi
Şahadetleri bile soyumuza şan verdi
Aç kolunu Resul'üm misafirin geliyor

İzmir, Samsun, Giresun, Hatay, Mersin,
Kırşehir
Diyarbakır, Denizli, Bursa ya da
Nevşehir
Ne fark eder ki ismi Muhammet ya da
Beşir
Aç kolunu Resul'üm misafirin geliyor

Düğüne gider gibi gitti tüm birliğimiz
Enes'ler can verse de bozulmaz
dirliğimiz
Şanlı Türk ordusudur en büyük
varlığımız
Aç kolunu Resul'üm misafirin geliyor

Nur doymadan eşine eşi şehadete
doydu
Şahadette dosyada iti ininde boğdu
Afrin'in üzerinde Türk'ün güneşi doğdu
Aç kolunu Resul'üm misafirin geliyor

Vatan namus Vatan ar uzanan el kırılır
Çin seddi kurulsa da iman ile yarılır
Mehmetlerin yarası nurun ile sarılır
Aç kolunu Resul'üm misafirin geliyor

Tekbir sesleri ile deli coştı kanları
Şahadete son buldu şanlı oldu sonları
Sar sarmala nurunla alnından öp onları
Aç kolunu Resul'üm misafirin geliyor

S. SAMYELİ

Serap KAYPAK

CAY HANE

Ben, bir bardak çayı kadına benzetiyorum. Nasıl mı? Tadıyla kıvamıyla, tavşan kanı demlenmiş, pişmiş. Uzunca, içi dolu çay bardağı umuduyla neredeyse dolup taşacak.

Kahverengi dalgalı yine uzun saçlarıyla kendini zırh ile korumuş, incecik beliyle, altındaki köşküyle sana sunulmuş. Karşında dimdik tatlı tadıyla, dudaklarından öptürmek için, dudak payı olmadan.

Sen ne yaptın?... Aa daha ince belinden tutmadan kavramadan devirdin yıktın hayallerini, kırdın parçaladın yüreğini. O ince belinde kuşak vardı halbuysa ince çizgilerle.

Ya sen? Karşında duran o uzun saçlı kadını soğuttun kendinden. Yıllardır bekledi karşında, içinde ki şekerli tadına bakmadan içini küflendi din, bar tuttu artık. Başka sıradan bir çayda geldi yerine, döktüler yere toprağın üstüne.

Hele sen, sen ne yaptın?...İnce belinden tutup, yudum yudum içerken, içinde nefesini hissetmeden, derinliklerine inmeden erittin, tükettin onu sömürdün kadını. Yapma bu kadar eziyet bırak bari ince belinde kalsın geri kalan hayatı. Hayatına hayat kat ki hayat bulsun hayatında.

Ama yok... olur mu? Olmaz, sensin tek sahibi, sen ne dersen o olur. Bak kahveci çırağına, nasıl da yıkıyor, incitmeden kırarım korkusuyla o ince belli bardakları. İçinde ki sevgisiyle aşkla demliyor tavşankanı çayı.

Önce azda olsa şekerlerini atıyor boş kadehlere. Sonra yarattığı kadınlarla hayat veriyor bardaklara. Kadınlar zırhlanıyor camlarla. Güvende hissediyor anlık olsa da.

Bazen nice sarhoşların elinde kırıldı kadehler. Bazen de derman oldu içindeki çay dolu bardaklar.

Bazen koruyamadı kendini sahipleri, kuşandığı zırh ince camdı zayıftı, bazısı da tam tersine ihtişamlı kalın, süslü duruleks, kimisi de kristaldi. Her ikisi de işe yaramadı ikisi de boğuldu.

Her gördüğün bardağını ve çayını en güzeli belleme. Acı tatsız soğuk olsada tavşankanı olmayabilir. Maharet Aşk alevi ile korlanmış közde, demini kucağında taze tutabilmek.

Serap KAYPAK

BEN YAZARIM

Ben yazarım

Köyümü kentimi özümü yazarım.

Ben şairim

Hayalimi aşkı okurum

Kara saçlı, kara gözlü

Sırma saçlı dilberimi

Çizerim mısralarım da.

Elimde kalemim

Dilimde sözlerim

Yazarım aşkı

Dağlara taşlara

Tükenir kalemim sığmaz dolar kağıtlar.

Ben yazarım

Gözümle değil

Yüreğimle tanırım insanları.

Bakışlarımla değil

Kalemlerimle okşarım yürekleri.

Aşkı tadarım kıtalarım da.

Bazen pervanenin aleve aşkı gibi yanmalı

Bazen mumun aleve karşı erimesi gibi,

Bazen de su ile alevin aşkı gibi

Sarmalı mısralarım da.

Ozan Mavi'm derki,

Ben yazarım ben şairim

Ben kalem tutan elim

Bazen sevgiliye nane

Bazen kitaplarıma bir hece,

Silgilerime olsa da işkence,

Yazarım hayalimce...

Çünkü ben yazarım.

OZAN MAVİ/Serap Kaypak

Hacer
TUNA

DEYİN GÖRÜM

Varın deyin o sultana
Hürmet sözünü tutana
Sevgi mezarda yatana
Neye yarar deyin görüm.

Zehirden yenilmez aş
Eksiltmez başından daşı
Toy edende halay başı
Neye yarar deyin görüm.

Kibirten göremez önün
Paraya çevirmiş yönün
Karun olsan nedir sonun
Neye yarar deyin görüm.

Vurma yüzüne karasın
Sen misin hüküm darasın
Sarmazsan naçar yarasın
Neye yarar deyin görüm.

Sinem yara gel elleme
Unutup saydım belleme
Kordan alevi külleme
Neye yarar deyin görüm

Tuna'm derki gelir sırat
Ömür geçiyor son sürat
Almazsan eline beraat
Neye yarar deyin görüm

Hacer TUNA

ÂŞIK SEFER PİRİM BENİM

Kafkaslıdı benim soyum
Oğuzhan'dan gelir boyum
Dedem Emrah huyum suyum
Âşık Sefer pirim benim

Sinesine bir ok değdi
Yarı ölü yarı sağdı
Şu sırtımda koca dağdı
Âşık Sefer ferim benim

Candan sevdim eğer suçsa
Unutmazam yıllar geçse
Mezarında güller açsa
Âşık Sefer dirim benim

Karabağdan, Yazıhana
Tokat, Zile, Ardahan'a
Duyursam sesim cihana
Âşık Sefer irim benim

Tuna'm bir bahtı karayım
Bırakın yaram sarayım
Yurdumda yetim durayım
Âşık Sefer serim benim

Hacer TUNA

ANAM

Sen var isen gerek yokdu sırdaşa
Bırakıp getme meni bacı gardaşa
Çekerem seninle ne gelirse başa
Menim tutduğum dalımsan anam.

Başımın tacısan gönül ilacım
Bazen mutluluğum bazen de acım
Bahçemde bağımsan hem de duacım
Bu gönül içinde gülümsen anam.

Gözüm yoktu ne şöhret de parada
Sefil başım kalmasın bak arada
Tatsız tuzsuz koyma beni burada
Ağzımın içinde balımsan anam

Bir değil bin ömrü eyleyem fedâ
Şahit olsun buna yaradan Hüda
Sakın ha Tuna'ma eyleme veda
Dalsız budaksızam kolumsan anam.

Hacer TUNA

Ömer DEMİR**BİZE NE OLDU?**

18/10/2025

.... Cumartesi

Sene 82'de geldim dünyaya; açlık vardı, huzur vardı, selam vardı, hürmet vardı, büyük vardı, ata vardı, hatırla saygı vardı,

Yokluğu gördük, yardımlaşma vardı. Ayıplanmayı gördük, Ar, haya vardı. Türküş Hasan'dan dinledik, Kore savaşı'nı. Farsak Hacı'dan derledik, "Yayla hatırasını, Keklik Takırdamasını.

Farsak Mustafa, Topal Musa, Emine Mustafa, Molla Halil'den öğrendik misafirin yolcuyu ağırlamayı, Koca Musa'nın 17 kişiyle mücadelesini hem de tek başına destan gibi dinledik.

Mustuk dayının kıvrak ince zekasını, Kara Hasan'ın kivriliğini yoldaşlığını. Sarı Süleyman'dan öğrendik dosta da düşmana da mertçe duruşunu, Kamış Ali'nin uzak yakın bütün civar köylerdeki namını.

Haydar Gürsoy'un sazıyla, Hacı kocanın çalışmasıyla duyduk gururumuzu, Hacı Ökkeş rahmetlinin torunlarında gördük ahde vefayı. Kara Mehmet'in nükteli söz ve hikayeleriyle renk kattık hayatımıza, pullu

Elif teyzemizle, döne teyze, Kirtik Hatice, Halime teyze. Meryem teyze, Elif karı gibi analarımızın sofraya cömertliklerine şahit olduk.

Ve su ile tanıştı topraklarımız, Kör kuyu, Armutlu yazı, Hacı Hasanlar, Köşeler, Tekerek. Tüm ovalarımız yeşile büründü.

Eğitimde kalite başladı. Doktor, Mühendis, Avukat, Sağlıkçı, PDR, Tıbbi sekreterler yetiştirdi bu topraklar. Elektrik personelleri, seçili operatörlerimiz yetişti, Tarım ve Hayvancılık modernleşti, menfaat arttı çıkarlar siyasetle buluştu. Otuz yıllık tapular sorun oldu. Söz namusken, paraya dönüştü, Düğünler bir, cenazeler birken, taşlamalar yol kesmeler başladı, Tarla tarlanın kölesi iken takımdan bile geçemez hale gelindi.

Baba evladını, evlat ise Babayı reddeder oldu. Cami cemaatimiz azaldı hak ve adalet sözlükte kaldı. Acısı acımız olanlar bir kaşık suda boğacak hale geldi, Kırk gün TV açmadığımız günlerden düğün ve cenazenin aynı tarihte olduğu günlere gelindi.

Söyleyin, a dostlar bize ne oldu?

Ömer DEMİR

Yazarlarımızın dikkatine
Yazılarımız,
bize gönderim sırasına göre
Dergide ki yerini almaktadır.
Erken gönderim sağlarsanız seviniriz.
Yazar fotoğraflarını
Mümkün olduğu kadar potre boyutunda
kullanmaya çalışıyoruz.
Konu fotoğraflarında bir kısıtlama yapmıyoruz.
sadece
o andaki yerimizin durumuna göre
bir kırpma yapmaktayız.
Bunun dışında ki eleştirilerinize açığız.
Yorumlarınız bizim için çok değerlidir.
Birlikte Büyüyelim...

Aydınlar Dergisi

OSMANİYE'DE 7. AKDENİZ SANAT GÜNLERİ DÜZİÇİ ETKİNLİKLERİ

7. Akdeniz Sanat günleri kapsamında Osmaniye Merkez ve Düziçi ilçesinde düzenlenen etkinlikler sona erdi.

Bu yıl, Adana, Antakya, Mersin, Antalya, Fethiye, Osmaniye ve Düziçi'nde 6-12 Ekim tarihleri arasında eş zamanlı olarak düzenlenen, "7. Akdeniz Sanat Günleri" Osmaniye'de 2 gün sürdü.

Düziçi ilçesinde Çitli Kültür ve Dayanışma Derneği tarafından düzenlenen etkinlik, Adnan Ersoy'un sunumu ile Çitli Köyü İlkokulu bahçesinde 10 Ekim Cuma günü saat: 17.00'de başladı.

Program, Dernek Başkanı Bekir Dağsever'in açılış konuşması ile başladı. 7. Akdeniz Sanat Günleri Yürütme Kurulu üyesi ve OŞYAD Başkanı Mustafa Bardak, etkinlikler hakkında bilgilendirdi.

Bu yıl Adana, Antalya, Mersin, Osmaniye, Düziçi, (ÇİTLİ KÖYÜ) Antakya, İskenderun ve Fethiye'de gerçekleşti. Etkinlik öncesi TRT Çukurova radyosunda etkinlik ile ilgili tanıtım programına katıldık.

Etkinlik için ilçemizin birçok yerlerine afişlerimizi astık sosyal medyada şairlerimiz, aşıklarımız ve kültüre önem veren dostlarımız sürekli paylaşımlarda bulundular. İlçenin küçük bir köyünde soğuk havaya rağmen kalabalık bir katılım sağladı

Bölgemizde yaşanan deprem nedeniyle ara verilen etkinliklerin bu yıl 7'cisini düzenlendi. etkinliğimize katılan sivil toplum kuruluşları (STK) siyasi partiler ve türkü şiir seven halkımız çok büyük destek verdiler.

Düziçi Çitli Köyü Şehit Mehmet Kıl İlköğretim Okulumuzun bahçesinde 10 Ekim Cuma Akşamı saat 17:00- 23:00 saatleri arasında sürpriz şairlerimiz şiirlerini okudular aşıklarımız türkülerini söylediler.

Şairlerimiz ve aşıklarımız; Adana'dan, K. Maraş'tan, Osmaniye'den, Hatay Dört Yol'dan ve Erzincan'dan... Katılımlar gerçekleştirdiler.

Bu kültür etkinliğine katkı sunanlara ve bize maddi manevi destek veren iş insanlarımıza siyasi partilere, Çitli Köyü halkına Osmaniye Şair ve yazarlar derneğine (OYŞAD) ve Derneğimiz adına ayrı ayrı teşekkür ederim.

Bekir DAĞSEVER

Çitli Köyü Kültür ve Dayanışma Derneği Başkanı

OSMANİYE'DE 7. AKDENİZ SANAT GÜNLERİ OSMANİYE ETKİNLİKLERİ

Osmaniye'deki 7. Akdeniz Sanat Günleri etkinlikleri
Osmaniye Ozanlar Şairler ve Yazarlar Derneği (OŞYAD) organizasyonu ile
saat: 10.00'da, Belediye Kent Müzesi bahçesinde başlayıp gün boyu devam etti.

Program, OŞYAD Başkanı ve Akdeniz Sanat Günleri yürütme kurulu üyesi Mustafa Bardak'ın açış ve bilgilendirme konuşması ile başladı. Etkinliğe gelenler Kent Müzesi bahçesinde açılan;

Yaşar Kemal görselleri, Aşık Veysel Resimleri, Doğa ve insan fotoğrafları, Deprem fotoğrafları, Osmaniye fotoğrafları, Tasarım sanatları ve el sanatları sergileri ile 15 şairin açtığı kitap sergileri gezildi.

Program şair, ozan ve aşıkların sahne alması ile devam etti. Program kapsamında Osmaniye Merkez ve ilçeleri ile birlikte; Dört Yol, İskenderun, Antakya, Hatay, Adana, Mersin, Nurdağı, İslahiye, Türkoğlu, Adıyaman ve Sivas'tan gelen 23 şair, şiirlerini okudu, 25 Aşık, ozan ve solist ise sahne olarak türkülerini seslendirdi.

Etkinliklerde; Kadir Çolak, Beyza Nur Önispir, Fatma Akyüz Güher ve Mehmet Naci Menet'ten oluşan "Çağdaş Sahne" komedi tiyatrosu ekibi "Aileye bak Aileye" isimli oyunu sergiledi.

Osmaniye'deki etkinliklere Belediye Başkan vekili Sait Başkurt, Ak Parti İl Başkanı Sadi Binboğa, ADD Osmaniye Şube Başkanı Devrim Tosunoğlu, Zafer Partisi Belediye Başkan Adayı Atakan Ertuğ, İl Başkanı Arınc Ulaştır, CHP İl Genel Meclis Üyesi Yusuf Eser, CHP önceki dönem İl Genel Meclis Üyesi Hasan Çoban, TEMAD Osmaniye Şube Başkanı Şenel Yıldız, Dev Emekli Sen Osmaniye Şube Başkanı Metin Önal ile STK temsilcileri katıldı.

Osmaniye Merkezdeki 7. Akdeniz Sanat Günleri etkinlikleri, katılımcıların toplu fotoğraf çekilmesi ve katılım belgelerinin sunulması ile sona erdi. (OŞYAD BASIN)

Bizlerde "Aydınlar Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi" olarak her iki etkinlikte de faal olarak görev alarak, üstümüze düşen ne varsa yerine getirmeye çalıştık.

Ekip olarak katılımcılara ve düzenleme komitelerine teşekkür ediyoruz.